

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
A Forbidden Alchemy by Stacey McEwan

Перекладацький проєкт:
переклад книги Стейсі Мак'юен «*A Forbidden Alchemy*»

BA paper

Veronika Roman
PERb-1-22-4.0d

Цими підписом засвідчую, що
порані на захист рукопис та
електронний документ є ідентичні
02.06.2026

Research adviser:
S. Merkulova, Ph.D.

Kyiv – 2026

Abstract

The first chapter of this work contains the translation of a selected part of the novel *A Forbidden Alchemy* by Stacey McEwan.

The second chapter examines the linguistic and cultural features of the historical fictional world presented in the novel. It is shown that this world is constructed through a combination of 19th-century realia, irrealia (including fictional names and cultural elements), and expressive descriptions of society, industrial settings, magical practices, and everyday life. Particular attention is paid to descriptions as one of the key means of representing both historical and fantasy elements. These descriptions are often stylistically marked and contribute to the creation of a vivid and immersive narrative space. The study also analyzes the challenges of translating these elements into Ukrainian and identifies the main translation strategies used to preserve the meaning and stylistic features of the original text.

Key words: historical fictional world, realia, irrealia, description, translation strategies.

Анотація

Перша частина роботи містить переклад вибраної частини роману Stacey McEwan *A Forbidden Alchemy*.

У другій частині досліджено мовні та культурні особливості історичного художнього світу твору. Встановлено, що він формується через поєднання реалій XIX століття, ірреалій (зокрема вигаданих назв та культурних елементів), а також експресивних описів соціального середовища, індустриальних локацій, магічних практик і повсякденного життя.

Особливу увагу приділено описам як одному з ключових засобів репрезентації історичних і фантазійних компонентів, які сприяють створенню цілісного художнього простору.

Також проаналізовано труднощі перекладу цих елементів українською мовою та визначено основні перекладацькі стратегії, що забезпечують збереження змісту й стилістичних особливостей оригіналу.

Ключові слова: історичний художній світ, реалії, ірреалії, опис, перекладацькі стратегії.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of <i>A Forbidden Alchemy</i> by Stacey McEwan	5
Chapter 2. Challenges of recreation of historical fictional world in Ukrainian translation of <i>A Forbidden Alchemy</i> by Stacey McEwan	37
2.1. Author and Work Overview: Genre, Background, and Purpose	37
2.2. Linguistic and Cultural Representation of a Historical Fantasy World.....	37
2.3. Translation Techniques for Rendering a Historical Fantasy Setting	43
Conclusions	53
List of References	54
Appendices	56

Introduction

The novel *A Forbidden Alchemy* by Stacey McEwan represents a historical fictional narrative that combines elements of 19th-century industrial society with fantasy components. This determines the relevance of the present study, which lies in introducing this work to the Ukrainian audience and analyzing the challenges of translating a complex fictional world shaped by both historical and imaginative elements.

The current **state of the study** is characterized by a general interest in the translation of fantasy literature and the rendering of culturally marked elements such as realia, irrealia, and stylistically coloured descriptions. However, scholarly research specifically focused on the translation of *A Forbidden Alchemy*, as well as the analysis of its historical fictional world in Ukrainian academic discourse, remains absent. Furthermore, the role of descriptions as a key means of representing both historical and fantasy elements and their treatment in translation has not been sufficiently explored.

The **object** of our study is the process of translating a historical fictional text. The **subject** of our study is the linguistic and cultural elements of the historical fictional world in *A Forbidden Alchemy*, particularly realia, irrealia, and expressive descriptions, as well as the strategies used for their translation.

The **goal** of the study is to analyze the linguistic, cultural, and stylistic features of the novel and to determine effective translation strategies for rendering them into Ukrainian.

The **objectives** of the study are:

1. To translate a selected fragment of *A Forbidden Alchemy* by Stacey McEwan.
2. To identify the key elements of the historical fictional world, including realia, irrealia, and descriptions.
3. To specify the challenges associated with their translation.
4. To analyze the translation strategies applied in the target text.

The **material** of the study consists of the novel *A Forbidden Alchemy* by Stacey McEwan and the Ukrainian translation of its selected fragment carried out by the author of this thesis.

The paper includes introduction, translation part, translator's analysis, and conclusions. The translation project consists of 28 pages of the actual translation and 17 pages of the translator's analysis. The source text consists of 7, 794 words and 43, 587 characters with spaces, and the target language translation consists of 7, 189 words and 45, 683 characters with spaces.

Chapter 1. Translation of *A Forbidden Alchemy* by Stacey McEwan

SL Text
CHAPTER 1
NINA

In late September, I boarded a train.

The smokestack left plumes in our wake, dirtying the carriage windows, and I wondered if the smoke hadn't followed us from home. I pressed my nose to the glass and made out the silhouette of Scurry in the distance, then saluted the town with my middle finger and turned away from it forever.

The carriage was filled to the brim with children: twelve years of age, fraying socks, soot on their eyelashes and mush in their heads, I imagined. Lady chapesocial realiarones in long woolen skirts and slickened faces stumbled down the aisle against inertia. One leaned across the seat and flattened the lace trim collar of my blouse without looking me in the eye.

They yelled ineffectually at those who hung over their seats, at the boys who dared take off their caps, at the girls who bunched their dresses above the knee. *Sit proper! Wipe your nose! Roll down your sleeves!* The pleas went unnoticed. The children of Scurry bickered and caterwauled. We were teeming and swelling and spilling over with adventure. Something new was upon us. Something vast and frightening and intoxicatingly possible.

Possible.

I clung to that word. I wasn't swept away by the same vicious thrill as the rest. I sat quiet and still. I gripped a badly bound wad of parchment, its pages filled with profile sketches and plant anatomy. I looked dead ahead and saw the possibilities my brain

TL Translation
РОЗДІЛ 1
НІНА

Пізнього вересня я сіла на потяг.

Димохід залишав за нами шлейфи кіптяви, що бруднили вікна вагона, і я мимохіть подумала, чи не той самий дим тягнеться за нами з дому. Притиснувшись носом до скла, я розгледіла вдалині силует Скуррі, послала місту прощальний “привіт” середнім пальцем і назавжди відвернулася від нього.

Вагон був забитий вщент дітьми: дванадцятирічки, потерті шкарпетки, сажа на віях і, як я собі уявляла, повна каша в головах. Супроводжувачки у довгих вовняних спідницях із лискучими обличчями пленталися проходом, борючись із інерцією потяга. Одна з них нахилилася через сидіння і, навіть не глянувши мені в очі, розправила мереживний комірець на моїй блузці.

Вони марно гримали на тих, хто перехилився через спинки сидінь, на хлопців, що наслідилися зняти кашкети, і на дівчат, які підтягували сукні вище колін. „Сиди рівно! Витри носа! Опустити рукави!“ — ці благання ніхто не слухав. Діти Скуррі сперечалися та влаштовували справжні котячі концерти. Нас переповнювало передчуття пригод, воно вирувало в нас і виривалося назовні. Щось нове насувалося. Щось величезне, лячне і п'яно можливе.

Можливе.

Я чіплялася за це слово. Мене не захлеснув той самий несамовитий захват, що й решту. Я сиділа тихо й нерухомо, стискаючи в руках криво зшитий стос пергаменту, сторінки якого були вкриті ескізами профілів та анатомією рослин. Я дивилася прямо перед собою,

conjured. It drew me pictures of white marble walls and clean canvas. Of starched white blouses and badly stained aprons, imbued with years of paints and clay and charcoal. A landscape stretched in my mind of never ending rooftops, where the church steeples and bell towers stretched high enough that one could see all the way to the edge of the continent from their rafters.

Soon, the pictures turned to dreams. The chaos aboard ebbed and flowed. The steam chest coughed. The floor rattled atop the cranks. We were carried farther and farther away from all we'd ever known.

I journeyed all the way to the Artisan capital city without a single thought for home. There were only dreams of brilliant crimson blood that turned inky blue.

CHAPTER 2

PATRICK

Farther north, a different train with an asthmatic whistle pulled to a stop at Kenton Hill.

A boy named Patrick Colson boarded with his breath held, wiping sweat from his hands onto the seats. He waved once to his brothers, to his mother, and silently vowed he'd return tomorrow.

The train pulled away with a jolt, and the boy sighed and pressed his back into the wooden bench, swore quietly, curled his nails into his thighs until they bit.

He watched home slip sideways through the window and felt the distance like a slow amputation. A simmer of dread that emerged at breakfast now boiled over.

Beyond the clatter of the tracks, he heard the train's farewell whistle, and it sounded like the signal of shifts changing

і в моїй уяві поставали картини майбутнього. Вона малювала мені білі мармурові стіни та чисті полотна. Накрохмалені білі блузи та безнадійно замазані фартухи, що за роки просякли фарбами, глиною та вугіллям. У моїх думках розгортався пейзаж із нескінченних дахів, де церковні шпилі та дзвіниці здіймалися так високо, що з їхніх крокв можна було б побачити самий край континенту.

Невдовзі видіння перетворилися на сни. Хаос у вагоні то вщухав, то розгорався знову. Паровик глухо кахикав, а підлога деренчала над важелями механізмів. Нас несло все далі й далі від усього, що ми коли-небудь знали.

Я подолала весь цей шлях до столиці Митців, жодного разу не згадавши про дім. У моїх снах була лише яскраво-червона кров, що ставала чорнильно-синьою.

РОЗДІЛ 2

ПАТРІК

Далі на північ інший потяг з астматичним свистом зупинився на станції Кентон-Гілл.

Хлопець на ім'я Патрік Колсон зайшов до вагона, затамувавши подих і витираючи спітнілі долоні об сидіння. Він лише раз махнув рукою своїм братам і матері, подумки поклявшись, що повернеться вже завтра.

Потяг рушив із ривком, і хлопець, важко зітхнувши, притиснувся спиною до дерев'яної лави. Він тихо вилаявся і впився нігтями в стегна так сильно, аж поки не відчув гострого болю.

Він дивився, як рідний дім пропливає повз вікно, і відчував цю відстань, наче повільну ампутацію. Тривога, що ледь жевріла за сніданком, тепер закипіла й виплеснулася через край.

Крізь гуркіт колій він почув прощальний свист потяга, який

in the mines. His dad and older brother always worked the second shift, never the first. When Patrick returned to Kenton Hill tomorrow, he would join them.

Miner's blood, through and through—black with soot, like his father, and all the fathers that came before. And therein, this journey was redundant for Patrick. He didn't need the Artisans in their capital city to tell his fortune. What he needed, very badly, was to return to his mother, who waited at the bay windows of a black brick building. He needed to be among those close walls and low ceilings. Back to the yellow grass hills. To the mills and canals and the great gaping holes in the earth that swallowed men and spat them back out. He needed to be waiting by the whistle in the morning when the night shift ended and ensure his father and brother were spat out with the rest. He needed to be there if (God have mercy) none came back up at all.

At that moment, the worker's whistle was sounding all over the continent, in dozens of different towns, while dozens of different trains battered across tracks toward the nation's center.

Much like Nina of Scurry, Patrick ignored the frenzy of children. But the Kenton boy did not sleep. He rubbed his nose subtly to catch tears before they fell over his lip. He stifled the sick in his belly with anger, jutted his chin, stared straight ahead. He dared the bloody Artisans to try and take him away to their fucking school.

They had everything in the world already.

They couldn't have him.

CHAPTER 3
NINA

здався йому сигналом до перезмінки в шахтах. Його батько та старший брат завжди працювали у другу зміну, ніколи в першу. Коли Патрік повернеться до Кентон-Гілл завтра, він приєднається до них.

Кров рудокопа, до останньої краплі — чорна від сажі, як у батька та всіх предків до нього. І саме тому ця подорож була для Патріка зайвою. Йому не потрібні були Митці в їхній столиці, щоб провістити його майбутнє. Чого він потребував — відчайдушно потребував — то це повернутися до матері, яка чекала біля вікна в будинку з чорної цегли. Йому потрібно було опинитися серед тих тісних стін і низьких стель. Повернутися до пагорбів із жовтою травою. До млинів, каналів і величезних зяючих дір у землі, що ковтали людей і випльовували їх назад. Він мав стояти там зранку, коли пролунає свисток про закінчення нічної зміни, щоб переконатися: його батька та брата виплюнуло разом з усіма. Він мусив бути там, якщо (Боже милуй) нагору не підніметься взагалі ніхто.

У ту саму мить свисток рудокопа лунав по всьому континенту, у десятках різних міст, поки десятки різних потягів гуркотіли коліями, несучись до центру країни.

Як і Ніна зі Скуррі, Патрік ігнорував галас дітей. Але хлопець із Кентона не спав. Він ледь помітно тер ніс, намагаючись перехопити сльози, перш ніж вони скотяться до губ. Він гамував нудоту в животі люттю, випнувши підборіддя й дивлячись прямо перед собою. Він наче кидав виклик тим клятим Митцям: нехай спробують забрати його до своєї чортової школи.

Вони й так уже мали все на світі.

Але його вони не отримають.

РОЗДІЛ 3
НІНА

The chaperones herded us on foot into the heart of Belavere Trench, and I became suddenly, brutally aware that I was a speck on an ever-expanding map.

Scurry had always seemed half collapsed. Even as a younger girl, when the world was supposed to seem made of giants, it had never been big enough for me. Ma used to say that my mind was big and it made the outside small. “Girls like us,” she’d say. “We’re made for bigger places, you hear me?”

I’d heard her.

I’d heard everything.

Heard all the parts she didn’t say, too. Heard the door shut when she’d left. Heard Dad crying in the night. Heard all the neighbors and their snide speculations of where she’d run off to.

I thought she was likely in a place like this—somewhere big. If she wasn’t, then she was in hell, and I didn’t care much to visit her in either place.

Belavere City—a place for dreamers and innovators. For artists. For creation. This city was *the* seat of creation—the very center of it, and I now stood in its heart.

I’d stolen my uncle’s *Anthology of Belavere* and studied every mural and fresco and blueprint and diagram. I had bothered my father with incessant questions since I’d had a mind to ask them. *Are the boilers Artisan-made, or Crafter? What about the shaft pulleys? The conveyors? Surely the conveyors were invented by the Artisans?* It seemed that everything of value, everything worth something, was conceived here.

The towns out in the brink were only the clogged arteries that led to the heart.

Наглядачі погнали нас пішки в саме серце Белавер-Тренч, і я раптом до болю чітко усвідомила, що я — лише крихітна цятка на мапі, яка невпинно розростається.

Скуррі завжди здавався мені напівзруйнованим. Навіть коли я була зовсім малою, і світ мав би здаватися велетенським, він ніколи не був для мене достатньо великим. Мама казала, що в мене занадто великий розум, і тому все навколо стає малим. „Такі дівчата, як ми, — казала вона. — Ми створені для величніших місць, чуєш мене?“

Я чула її.

Я чула все.

Чула й те, про що вона мовчала. Чула, як замкнулись двері, коли вона пішла. Чула, як батько плакав ночами. Чула всіх тих сусідів з їхніми уїдливими здогадками про те, куди вона втекла.

Я думала, що вона, скоріш за все, саме в такому місці — десь, де все величне. А якщо ні, то вона в пеклі, і я не надто прагнула відвідувати її в жодному з них.

Белавер-Сіті — місце для мрійників та інноваторів. Для митців. Для творення. Це місто було престолом творіння, самим його осереддям, і зараз я стояла в його серці.

Я поцупила в дядька „*Антологію Белавера*“ і вивчила там кожен мураля, кожную фреску, кожне креслення та діаграму. Я діймала батька нескінченними запитаннями відтоді, як почала хоч щось тямити. „*Ці котли зробили Митці чи Ремісники? А як щодо шківів у шахтах? А конвеєри? Ну конвеєри точно винайшли Митці?*“ Здавалося, все цінне, все, що вартувало уваги, було задумано саме тут.

Містечка там, на околицях, були лише забитими артеріями, що вели до серця.

Я ніколи не бачила таких високих і так щільно збудованих будівель. Їхні дахи з червоної черепиці та брудно-білі фасади ідеально

I had never seen buildings so tall, so clustered. Their red-tiled roofs and off-white facades matched perfectly with their neighbors'. The doorways were framed in arches, alcoves, steep steps to tiled landings. A girl ahead of me pointed and exclaimed at the domed roof in the distance, its fine sculpted stone decorated with gold.

A man stood precariously on its top, and before him, the gold filigree morphed and changed, creating new patterns.

Flowering vines spilled from windows and off balconies. Fat-chested pigeons preened on the gutters. Wagons of coal trundled by with no one behind to push them. The women wore wide-hooped skirts, and the men wore neckties and long coats. They looked up and smiled knowingly as we children passed through. Smaller kids pulled on their mothers' hands and pointed, lamenting the long wait until they too came of age. A man blew into his closed st, and light appeared. It burst through the cracks between fingers. When his hand unfurled, the light flew from his palm like a dozen released doves and was captured by the lanterns that lined the street.

"Fire Charmer," we whispered.

Here, clean water flowed streetside in tiny trenches no wider than a bucket. The residents need only step beyond their stoop to access it. I wondered at the team of water Charmers it must take to move so much water through the city.

There were Craftsmen here, too, and they were easy to spot, for their wagons and carts did not move for them unless pushed. Their clothes were hardly so fine, their brows already beaded in sweat. I supposed even a city that thrived from the minds of the most brilliant Artisans must still require manual labor, and Crafters

пасували до сусідніх. Дверні отвори були обрамлені арками, нішами та крутими сходами, що вели до викладених плиткою майданчиків. Дівчина попереду мене тицьнула пальцем і вигукнула, вказуючи на куполоподібний дах удалині, чий витончений різьблений камінь був оздоблений золотом. На самій верхівці небезпечно балансував чоловік, а перед ним золота філігрань перетікала й змінювалася, створюючи нові візерунки.

Квітуха лоза спадала з вікон і балконів. На ринвах чистили пір'я круглогруді голуби. Повз нас котилися вози з вугіллям, і ніхто не штовхав їх ззаду. Жінки носили спідниці на широких кринолінах, а чоловіки — краватки та довгі пальта. Вони підводили погляди й розуміюче всміхалися нам, дітям, що проходили повз. Менші дітлахи смикали матерів за руки й тицьали пальцями, бідкаючись, що їм ще так довго чекати, поки вони теж підростуть. Якийсь чоловік дмухнув у свій стиснутий кулак, і з'явилося світло. Воно проривалося крізь щілини між пальцями. Коли він розтиснув долоню, світло вилетіло з неї, наче десяток випущених голубів, і його підхопили ліхтарі, що вишикувалися вздовж вулиці.

— Заклинач вогню, — прошепотіли ми.

Тут просто вздовж вулиць у вузьких жолобах, не ширших за відро, текла чиста вода. Мешканцям варто було лише вийти за поріг, щоб набрати її. Я з подивом роздумувала про те, яка ж команда Заклиначів води потрібна, щоб рухати таку масу води крізь усе місто.

Були тут і Ремісники, і їх було легко впізнати, адже їхні вози та тачки не рухалися самі, поки їх не штовхнеш. Їхній одяг був далеко не таким вишуканим, а на чолах уже виступали краплі поту. Я припускала, що навіть місто, яке процвітає завдяки розуму найгеніальніших Митців, усе одно потребує ручної праці, а Ремісники були наділені тим, чого бракувало Митцям — неабиякою снагою, силою та витривалістю.

were gifted with what the Artisans were not—superior vigor, strength, endurance.

On and on we walked, and I looked in every direction, seeking out the fine details. Every Belaverian book and sketch and testament I'd ever swallowed was spilling from me, unfolding into perfect replicas. Everything glistened. No precariously hung shutters, no puddles in the alleys. The exactness of it all, the cleanliness, was all painfully beautiful.

The National Artisan House was ahead. Its marble columns reminded me of ancient ruins. I knew from my readings that the sculptor had had them in mind when he'd crafted the building's facade.

The crowds of children funneled through the narrow cobblestone pathways and bloomed again into an expansive courtyard behind the building. Here, things were not quite as opulent, and I frowned despite myself. The stone walls were stained with limescale; the ground was not bricked or cobbled, but compacted with dirt. The tall perimeter walls were not lined in the same neatly trimmed hedges at the building's front.

But the air smelled like a million known and unknown things—coffee, kerosene, pastry, tobacco, horse shit. I heard bells and carts and voices upon voices—the cogs of a city perfectly churning, and my excitement returned.

Possibility. The sounds and smells and gleam of it.

It was, despite my father's beliefs, possible that I would become a student of the Artisan School. Didn't the teachers in Scurry say I had a remarkable capacity for the arts? "Natural aptitude," one had called it.

Ми йшли далі й далі, і я озиралася на всі боки, вишукуючи найдрібніші деталі. Кожна белаверська книга, ескіз чи свідчення, які я колись „ковтала“, тепер виривалися з мене, розгортаючись у досконалі копії. Усе виблискувало. Жодних перекошених віконниць, жодної калюжі у провулках. Ця бездоганна точність, ця чистота — усе було до болю прекрасним.

Попереду вигулькнув Національний Дім Митців. Його мармурові колони нагадували мені античні руїни. З прочитаного я знала, що скульптор саме їх мав на увазі, коли творив фасад цієї будівлі.

Натовпи дітей просочувалися крізь вузькі бруковані проходи, а тоді знову виривалися на простір широкого подвір'я позаду будівлі. Тут усе було вже не так розкішно, і я мимоволі насупилася. Кам'яні стіни були вкриті вапняним нальотом; земля під ногами була не цегляною чи брукованою, а просто втоптанною. Високі мури по периметру не були обсажені тими самими охайно підстриженими живоплотами, що прикрашали фасад.

Але повітря пахло мільйоном знайомих і невідомих речей — кавою, гасом, випічкою, тютюном, кінським гноєм. Я чула дзвони, гуркіт возів і багатоголосся — шестерні міста, що ідеально оберталися, і моє збудження повернулося.

Можливість. Її звуки, її запахи, її блиск.

Попри переконання батька, було цілком можливо, що я стану студенткою Школи Митців. Хіба вчителі у Скуррі не казали, що я маю неабиякі здібності до мистецтв? „Природний хист“, — як висловився один із них.

Якщо Школа Митців була не для мене, я все одно знайшла б спосіб жити серед цих щільно забудованих кварталів і звивистих доріг. Якщо я не зможу власноруч творити магію, то зроблю все, щоб бути нею оточеною. Це все одно краще за Скуррі.

If it wasn't the Artisan School for me, then I would find a way to live among these tightly packed buildings and winding roads. If I couldn't imbue magic, then I would ensure I was surrounded by it. It was still preferable to Scurry.

I would not be boarding another train.

Shoulders bumped into mine. Children continued pouring into the courtyard until we were pushed to its very edges. When it seemed the square surely could not t one more body, another surge of entrants arrived, hustled in by the calls of chaperones.

We pressed together like cattle in an abattoir, shifting nervously. The smell of so many bodies soon became intolerable.

Finally, someone in navy blue lapels stepped out from the National Artisan House and onto the steps. He held a shiny brass microphone in front of his mouth. It screeched as he pressed its receiving button, and the sea of twelve-year olds fell silent.

“Good morning,” the man said. He had small teeth and thin lips, a bulbous nose, large jowls, sparse hairs plastered over his forehead. There were posters of this man in all the taverns of Scurry. The first-shift miners threw darts at it in the evening.

“Welcome to the National Artisan House, children,” said Lord Tanner, the Head of House. A small smattering of awkward applause. Another of my pictures unfolding into reality.

The Lord Tanner. I beamed. What an incredible sight! And what extraordinary invention, to throw one's voice so widely.

I was not alone in my wonder. A girl tugged my sleeve unconsciously and stood on tiptoe to see him better, and another cupped her hands to her mouth. But there were those who were not

Я більше не сяду в жоден поїзд.

Мене штовхали в плечі. Діти продовжували хлинути на подвір'я, аж поки нас не відтіснили до самісіньких його країв. Коли здалося, що площа вже точно не вмістить жодного тіла, прибула чергова хвиля новоприбулих, яких підганяли вигуки наглядачів.

Ми тулилися одне до одного, наче худоба на бойні, нервово переступаючи з ноги на ногу. Запах такої кількості тіл невдовзі став нестерпним.

Нарешті з Національного Дому Митців вийшов чоловік у темно-синьому вбранні з лацканами й зупинився на сходах. Він тримав біля рота блискучий латунний мікрофон. Прилад пронизливо завищав, коли чоловік натиснув кнопку ввімкнення, і море дванадцятирічних підлітків затихло.

— Доброго ранку, — промовив чоловік. У нього були дрібні зуби й тонкі губи, ніс картоплею, важкі обвислі щоки та рідке волосся, прилизане до чола. Плакати з обличчям цієї людини висіли в усіх тавернах Скуррі. Шахтарі першої зміни вечорами кидали в них дротики.

— Вітаю в Національному Домі Митців, діти, — промовив лорд Таннер, Голова Дому. Почулися рідкі ніякові оплески. Ще одна з моїх внутрішніх картин розгорталася в реальність.

Сам лорд Таннер. Я аж засяяла. Яке неймовірне видовище! І який надзвичайний винахід — розсіювати свій голос так далеко довкола.

У своєму захваті я була не одна. Дівчинка поруч несвідомо смикала мене за рукав, ставши на навшпиньки, щоб краще його розгледіти, а інша притисла долоні до рота. Проте були й ті, кого це зовсім не вразило. Хлопець із похмурим обличчям, що стояв за моїм правим плечем, плюнув на землю просто собі під ноги.

so taken. One mean-faced boy stood behind my right shoulder and spat on the ground right between his feet.

I, however, knew more than he did about the governing leader of Belavere Trench. I had studied his art. Lord Tanner had crafted marble statues around the city that depicted weeping angels and dying saints. He'd sculpted a granite bridge that scaled over three hundred feet across the Gyser River. He'd created these things with his mind alone. He was a stone Mason of the highest order, and the sight of him turned my skin to gooseflesh.

"To see so many of you is to feel immensely proud of this nation, and its people. People from all walks of life, coming together to celebrate community, prosperity, and..." But whatever else it was we were celebrating was impossible to hear. From behind, a low voice laughed derisively, then muttered, "Fuck off."

It was the spitter. Of course it was. A boy with dirty brown hair and an extremely clean shirt, standing too close for my liking. He smiled like he didn't mean it, stood still like he wanted to bolt, stared at the man with the microphone like he'd knock the tiny teeth from his mouth, given the chance. The boy shook his head, shifted his weight to his left leg, then looked me right in the eye.

I was taken aback by their color. Pale blue. Crystal clear. Completely at odds with the rest of him—cracked fingernails, wrinkled trousers, the sole of his shoes gently peeled at the toes. A suntan that circled the bottom of his neck, a starched button-down shirt that made him fidget. He adjusted the collar and the sleeves like he'd found himself in someone else's clothes by mistake. He

Я, втім, знала про правителя Белавер-Тренч набагато більше за цього хлопця. Я вивчала його мистецтво. Лорд Таннер створив мармурові статуї по всьому місту, що зображували ангелів, які плачуть, і мучеників, що помирають. Він витесав гранітний міст завдовжки понад триста футів, що пролягав над річкою Гейзер. Він створив ці речі лише силою своєї думки. Він був Каменярем найвищого рангу, і від самого погляду на нього мою шкіру всипало сиротами.

— Бачити таку кількість молоді — це відчувати безмежну гордість за нашу націю та її народ. Народ, що походить з усіх верств суспільства і збирається разом, щоб уславити єдність, процвітання та... — але що саме ми мали ще славити, почути було неможливо. Позаду почувся тихий глузливий сміх, а потім бурмотіння: "Пішов ти".

Це був той самий хлопець, що плювався. Звісно, хто ж іще. Хлопчак із брудним каштановим волоссям і надзвичайно чистою сорочкою, він стояв занадто близько, як на мій смак. Він посміхався так, ніби насправді йому було не до сміху; стояв непорушно, хоча весь його вигляд свідчив про бажання дременути геть; і витріщався на чоловіка з мікрофоном так, наче за першої ж нагоди вибив би йому ті дрібні зуби. Хлопець похитав головою, переніс вагу на ліву ногу, а тоді подивився мені прямо в очі.

Мене вразив їхній колір. Блідо-блакитні. Прозорі, наче кришталь. Вони зовсім не пасували до всього іншого — поламаних нігтів, пом'ятих штанів, підшов черевиків, що злегка відклеїлися на носках. Засмага, що окреслювала нижню частину шії; накрохмалена сорочка на гудзиках, яка змушувала його постійно соватися. Він поправляв комір і рукави так, наче помилково вдягнув чужий одяг. Як на свій зріст, він був занадто худим — ремінь на штанах аж закручувався вдвоє.

was too skinny for his height. The belt around his trousers looped over itself.

I wrinkled my nose, mouthed the word *pig*, and turned back to Lord Tanner. Praise God.

“... and the Almighty sent to us His greatest creation, His daughter, who was not deity nor goddess, but a human who walked on this land as one of us.”

Idia, I thought, staring wide-eyed at the book Lord Tanner now held: the Book of Belavere. He read from it in a voice adults use when they believe what they're saying is gravely important. I straightened my shoulders, determined to remember every word.

“Through *Idia*, the Lord spoke, and He told us this land was a Holy place. He bade us protect it, and when others came to sully its sacred ground, *Idia* led our armies, and she bled when we bled... and her blood was ink.” And here, Tanner held high a familiar stone.

It could have been a lump of coal if it weren't for the sun that shone through it, filling it all the way up with light, revealing its true color. Blue like the deepest part of the sea, like slow-falling night.

“Terranium,” Tanner stated. “The most important ore our land bestows. For only within this particular stone do we find the crystallized blood of *Idia*, mined from the land, and given back to its people, even thousands of years after She was returned to God.”

Murmurs stirred. I shifted restlessly.

“Through *idium*, we are made better. We become the person God intended. Through *Idia*'s teachings, we know that

Я зморщила носа, беззвучно промовила слово “свиня” і знову повернулася до лорда Таннера. Слава Богу.

— ...і Всемогутній послав нам Своє величне творіння — Свою доньку, яка не була ні божеством, ні богинею, а людиною, що ходила цією землею як одна з нас.

Ідія, — подумала я, витріщившись на книгу, яку тепер тримав лорд Таннер: Книгу Белавера. Він читав із неї тим особливим голосом, яким користуються дорослі, коли вірять, що кажуть щось надзвичайно важливе. Я розправила плечі, сповнена рішучості запам'ятати кожне слово.

— Через *Ідію* промовив Господь, і сказав Він нам, що ця земля — свята. Він заповів нам оберігати її, і коли прийшли інші, щоб осквернити її священний ґрунт, *Ідія* повела наші армії. Вона стікала кров'ю, коли стікали ми... і кров її була чорнилом. — І тут Таннер високо підняв знайомий камінь.

Це могла б бути просто грудка вугілля, якби не сонце, що прошивало її наскрізь, виповнюючи світлом і відкриваючи справжній колір. Синій, як найглибша частина моря, як ніч, що повільно опускається на землю.

— Терраніум, — проголосив Таннер. — Найважливіша руда, якою обдарує нас наша земля. Бо тільки в цьому особливому камені ми знаходимо кристалізовану кров *Ідії* — видобуту з надр і повернуту її народові навіть через тисячі років після того, як Вона повернулася до Бога.

Юрбою прокотилося шепотіння. Я неспокійно переступила з ноги на ногу.

— Завдяки *ідіуму* ми стаємо кращими. Ми стаємо тими, ким нас задумав Господь. Завдяки вченням *Ідії* ми знаємо, що творіння народжується з поєднання тіла й розуму. Ремісник і Творець. Обидва

creation comes from the body and the mind. Craftsman and creator. Both are equally vital in the turning of the world, for who will shift the Earth on its axis, once the idea has been conceived?" Then, Tanner's free hand lifted.

Awe stilled the crowd. The children fell still and silent and reverent, for who could deny the miracle before them? I gaped at Lord Tanner's empty hand, the way his fingers flexed and relaxed. Hovering above it was a small but perfect sphere of granite stone, spinning in the air by Tanner's will alone.

Tanner watched the stone intently, just as we children did, and it began to change shape. Pieces broke away, crumbling to dust at his feet. I heard the minute cracks as it was carved into something new by no visible force. It became the model of a church, then a hammer, a clock tower. When he needed it, the discarded fragments at Tanner's feet rose again to rejoin his sculpture, and soon the stone crumpled inward, and became a solitary planet once more, smooth and unblemished, rotating in the hand of its sun.

I had never seen a thing so beautiful.

Amid the exclamations, Tanner replaced his stone with a vial of dark liquid. Idium. The purported blood of Idia, siphoned from stone.

"Today, children, you have the very great privilege of learning what God plans for you, whether it be pursuits of the mind, or that of the limbs. When you welcome Idia into your bloodstream today, you become an important part of Belavere's body, and you will begin to aid in its many necessary functions." His tiny teeth flashed in a smile. "So welcome once more to all of you. Today,

вони однаково важливі для обертання світу, бо хто ж зрушить Землю з її осі після того, як ідея вже народилася? — І тут Таннер підняв вільну руку.

Натовп завмер від побожного страху. Діти застигли — мовчазні й сповнені благоговіння, бо хіба міг хтось заперечити диво, що постало перед ними? Я, роззявивши рота, витріщилася на порожню долоню лорда Таннера, на те, як згиналися й розслаблялися його пальці. Над його рукою висіла маленька, але ідеально гладка гранітна сфера, що оберталася в повітрі завдяки одній лише волі Таннера.

Таннер пильно спостерігав за каменем, як і ми, діти, — і камінь почав змінювати форму. Окремі шматочки відламувалися, обсипаючись пилом до його ніг. Я чула ледь вловиме потріскування, поки якась невидима сила витесувала з нього щось нове. Сфера перетворилася на модель церкви, потім на молот, на годинникову вежу. Коли виникала потреба, відкинуті фрагменти біля ніг Таннера знову підіймалися в повітря, щоб приєднатися до скульптури. Та невдовзі камінь згорнувся всередину і знову став самотньою планетою — гладенькою, без жодної вади, — що оберталася в руках свого сонця.

Я ще ніколи в житті не бачила нічого прекраснішого.

Поки в натовпі лунали вигуки захвату, Таннер сховав камінь і дістав натомість флакон із темною рідиною. Ідіум. Та сама нібито кров Ідії, видобута з каменю.

— Сьогодні, діти, ви маєте велику честь дізнатися, що Господь уготував для вас — чи то будуть прагнення розуму, чи то праця рук. Коли ви приймете Ідію у свій кровотік, ви станете важливою частиною тіла Белавера і почнете допомагати в його численних і необхідних справах. — Його дрібні зуби блиснули в посмішці. — Тож вітаю вас усіх ще раз. Сьогодні ви ступили на поріг дорослого життя, і ви підете звідси, знаючи своє призначення.

you have arrived on the threshold of adulthood, and you will leave knowing your purpose.”

There was short applause, and I led it. It was tempered with nervous anticipation for that gleaming vial of inky blood—the precious substance we were all about to consume.

Lord Tanner stepped away from the microphone with a politician’s wave and disappeared back into the building, and the crowd broke into a violent, frenzied chatter.

I did not join in the conversation. Emblazoned in my mind was that piece of granite transforming into ideas, again and again, and a smile crept in.

I looked skyward to the highest story of the House, where Tanner’s office likely was. I would wager it was the size of my entire home back in Scurry. Bigger, even. Filled with oil paintings and sculptures and busts and ornately carved furniture from the nest everything, and I longed to be in the presence of it all.

Would the Artisan School be like this? Austere and bright and towering?

The double doors opened out to the courtyard again, and a dark-haired woman with narrow features and heeled shoes approached the microphone and said,

“Residents of Belavere City and Baymouth will queue first for siphoning. Five lines at the door, please. No fighting.” And that was that.

While the summoned twelve-year-olds moved forward to queue before those double doors, the rest of us hung back. Some moved to find friends. Some tried to find a place to sit while they waited. I, however, was too filled with absolute to sit. Too

Пролунали короткі оплески, і почала їх саме я. У них відчувалося нерве очікування того блискучого флакона з чорнильною кров’ю — дорогоцінної речовини, яку всі ми ось-ось мали прийняти всередину.

Лорд Таннер відійшов від мікрофона, змахнувши рукою на прощання, наче справжній політик, і зник у будівлі. Натовп вибухнув шаленим, несамовитим гомоном.

Я не приєдналася до розмови. В моїй пам’яті закарбувалося те, як шматок граніту знову і знову перетворювався на ідеї, і на моєму обличчі з’явилася мимовільна посмішка.

Я звела погляд до найвищого поверху Будинку — туди, де, скоріш за все, був кабінет Таннера. Можу закластися, він був завбільшки з увесь мій дім у Скуррі. А то й більший. Наповнений картинами, скульптурами, бюстами та вишуканими різьбленими меблями, де кожна дрібниця була витвором мистецтва... Я всім серцем прагнула опинитися серед тієї розкоші.

Чи буде Школа Митців такою самою? Суворою, осяйною і величною?

Двостулкові двері знову розчинилися у двір, і до мікрофона підійшла темноволоса жінка з тонкими рисами обличчя та на підборах.

— Мешканці міста Белавер та Беймута стають у чергу на посвяту першими, — проказала вона. — Будь ласка, сформуєте п’ять ліній біля дверей. Без бійок.

І на цьому все.

Поки дванадцятирічні, яких викликали першими, рушили вперед, щоб вишикуватися перед тими двостулковими дверима, решта з нас залишилися чекати. Хтось пішов шукати друзів. Хтось намагався знайти місце, щоб сісти й перечекати чергу. Я ж була надто переповнена відчуттям спокути, щоб сидіти. Надто заворожена, щоб

evangelized to chat. I simply stood there, beaming from the inside out, filled to the brim with that same light that had impregnated the lump of idium.

I suddenly felt sure, though I couldn't explain why, that I would be deemed an Artisan this day.

A person destined to the pursuits of the mind—that was me.

Inside the waist of my skirt was the parchment I'd saved, but back in Scurry was the pile I'd discarded, strewn with sketches and landscapes and dried flowers and all my thoughts painted into shapes. I'd always had "natural aptitude." I was made for bigger places, meant to be surrounded by creation spun from the loom of one's mind.

I relinquished a smile.

"There's a pin stickin' out of your arse," said a voice.

I turned to find the spitter frowning, arms crossed, staring at the waist of my skirt. When he saw my obvious disgust, he merely shrugged. "Just thought you should know."

I adjusted the pin at the small of my back, poking it securely into the folds of my skirt. "Keep your eyes elsewhere," I bit out.

He frowned. "I think if I were likely to sit on a pin in the near future, I'd want someone to tell me."

"Weren't goin' to sit on it," I muttered, hoping he'd say no more.

Instead, the boy stuck his hands in his pockets. He rose his sun-bleached eyebrows.

"What's your name?"

теревенити. Я просто стояла там, сяючи зсередини, по вінця наповнена тим самим світлом, що пронизувало наскрізь грудку ідіуму.

Раптом я відчула впевненість — хоча й не могла пояснити чому, — що саме цього дня мене визнають Митцем.

Людина, призначена для праці розумом, — ось ким я була.

За поясом моєї спідниці був схований той самий пергамент, який я зберегла, але там, у Скуррі, залишилися ціла купа викинутих аркушів, поцяткованих ескізами, пейзажами та сухими квітами — усіма моїми думками, втіленими у форми. Я завжди мала "природний хист". Я була створена для величніших місць; мені судилося бути серед творинь, виплетених на верстаті людського розуму.

Я дозволила собі посміхнутися.

— У тебе шпилька з дупи стирчить, — промовив чийсь голос.

Я обернулася і побачила того плювача: він насупився, схрестивши руки на грудях, і витріщався на пояс моєї спідниці. Побачивши, як я скривилася від огиди, він лише знизав плечима.

— Просто подумав, що тобі варто знати.

Я поправила шпильку на попереку, надійно встромивши її у складки спідниці.

— Дивись кудись інде, — огризнулася я.

Він насупився.

— Думаю, якби я мав шанси найближчим часом сісти на шпильку, то хотів би, щоб мені про це сказали.

— Я не збиралася на неї сідати, — пробурмотіла я, сподіваючись, що він замовкне.

Натомість хлопець запхав руки в кишені й підняв свої вигорілі на сонці брови.

— Як тебе звати?

I didn't answer, didn't want the spitter to know me, but the pig ploughed on.

"Mine is Patrick Colson. Patty, if you like."

I continued to glare.

"I'm from Kenton Hill." He persevered. "Reckon I'm headed back there, too. Where're you from?"

"Scurry" came the answer. It flew past my lips without my permission. I clamped my mouth shut.

Patrick nodded knowingly.

"By the river."

I hesitated, then nodded. I was surprised, perhaps by the idea that anyone outside of Scurry knew of its existence, perhaps that this boy knew anything at all.

"I'll call you Scurry girl, then," he said, expression suddenly serious.

"Why's there a pin in your arse, Scurry girl?"

My nose wrinkled.

"Don't call me that."

"Gotta call you somethin'. I don't know your name."

"It's Nina." I sighed, annoyed.

"And the pin is keepin' this skirt from fallin' round my ankles."

He gave a low whistle.

"That'd ruin the occasion, eh?"

I rolled my eyes and turned away again, looking for somewhere, anywhere to escape to.

"I, on the other hand, would love to see this whole fuckin' ceremony ruined." He said it in a voice made of razors.

Я не відповіла — не хотіла, щоб цей плювач знав моє ім'я, — але цей нахаба гнув своєї лінії:

— Я — Патрік Колсон. Можна просто Патті, якщо хочеш.

Я продовжувала люто на нього витріщатися.

— Я з Кентон-Гілл, — наполягав він. — Думаю, туди ж і повернуся. А ти звідки?

— Скуррі, — вилетіло у відповідь. Слово зірвалося з моїх губ без мого дозволу. Я миттєво затулила рота.

Патрік розуміюче кивнув.

— Це біля річки.

Я завагалася, а тоді кивнула. Я була здивована — можливо, тим, що хтось за межами Скуррі взагалі знав про його існування, а можливо, тим, що цей хлопець хоч щось знає.

— Тоді зватиму тебе "дівчинкою зі Скуррі", — сказав він, і вираз його обличчя раптом став серйозним. — То навіщо тобі та шпилька в дупі, дівчинко зі Скуррі?

Я зморщила ніс.

— Не називай мене так.

— Мушу ж я тебе якось називати. Твого імені я не знаю.

— Ніна, — зітхнула я з роздратуванням. — А шпилька потрібна для того, щоб ця спідниця не впала мені до п'ят.

Він тихо свиснув.

— О, це б зіпсувало все свято, га?

Я закотила очі й знову відвернулася, шукаючи поглядом бодай якийсь шлях до відступу.

— А от я б із задоволенням подивився, як уся ця чортова церемонія полетить під три чорти.

Він сказав це голосом, що нагадував лезо бритви.

I couldn't help but turn back to peer at him again, to watch the gentleness in his features harden. "I'd gathered," I said. "You spit like a miner."

"Ah," his eyes sparked, as though I'd revealed something important.

"So, your daddy's a miner, then?"

"And just as bitter."

"Not much to be pleased about when you're stuck in a hole all day."

"Then it should please you to be here, shouldn't it? Maybe you'll be destined for a different line of work." I didn't quite know why I bothered arguing. The woman at the microphone called for the children of Brimshire and Bunderly to queue next, and there was more shifting of bodies, more space as children went in through those double doors and didn't return, and yet Patrick Colson and I stood in place, steadfast and immovable amid the tide.

I could only assert that his face was hugely annoying, that his tone was superior, and that I very much wanted to prove him wrong.

He also reeked of the same hatred that frothed from the mouths of men in Scurry, and it rankled to hear it here in the city, so far from the soot.

"Nah," Patrick said nonchalantly. "Not me. Son of Craftsman who was the son of Craftsman and so on. I'll be back on that train by nightfall, just you watch."

His smile waned a little, as though he was suddenly not so sure.

"And if the idiom *does* take, then I'll refuse to ever take another dose. They'll have to send me home eventually."

Я не втрималася й знову обернулася, щоб подивитися на нього — щоб побачити, як м'якість його рис обертається на камінь.

— Я вже зрозуміла, — кинула я. — Плюєшся ти точно як рудокоп.

— О, — його очі зблиснули, наче я щойно бовкнула щось надважливе. — То твій татко, значить, рудокоп?

— І такий само запеклий.

— Мало приводів для радості, коли цілими днями стирчиш у дірі.

— Тоді ти мав би радіти, що ти тут, хіба ні? Можливо, тобі судилося займатися чимось іншим, — я й сама не знала, навіщо продовжувала сперечатися. Жінка біля мікрофона наказала дітям із Брімшира та Бандерлі ставати в чергу наступними; знову почалася штовханина, звільнилося більше місця, бо діти заходили у подвійні двері й не поверталися. Та все ж ми з Патріком Колсоном стояли на місці — непохитні й нерухомі посеред цього припливу.

Я могла лише стверджувати, що його обличчя страшенно дратувало, його тон був зверхнім, і мені понад усе хотілося довести його неправоту.

А ще від нього тхнуло тією самою ненавистю, що пінилася на устах чоловіків у Скуррі, і мене глибоко обурювало те, що я чую її тут, у місті, так далеко від сажі.

— Та ні, — недбало кинув Патрік. — Це не про мене. Син Ремісника, який був сином Ремісника, і так далі. До настання темряви я вже буду в тому потязі назад, от побачиш. — Його посмішка трохи згасла, наче він раптом перестав бути таким уже впевненим. — А якщо ідіум *таки* приживеться, я просто відмовлюся приймати наступну дозу. Зрештою їм доведеться відіслати мене додому.

He seemed comforted by the idea. I nearly envied him that. Then I remembered those bigger things I was meant for.

“What about you?” he continued.

“You’re prayin’ to be at that swank school, I take it?”

I didn’t like the way he said it, like it was a myth only gullible kids still believed in. I lifted my chin.

“Why wouldn’t I?”

He grinned knowingly.

“You look like the type. Bow in your hair. Pin up your arse. No interest in an honest day’s work.”

They sounded like someone else’s words. Words he’d learned by heart.

It was common vitriol in towns like ours. My father thought Artisans lazy, indulgent. He commented on their houses and decor and running water and woodless stoves and lamented them, that they would let their bodies waste away while their minds did all the labor. Weak men. Brittle women. An entire class afraid of dirty hands and exertion. All this he said as he dabbed bluff into the abrasions on his skin, then plundered his gut with liquor.

I thought of all those working facets of the body that Tanner had mentioned, specifically the ones the Artisans were responsible for: architecture, engineering, innovation, design, beauty. How could such things exist if there was not a mind to think them up? There was more to this world than what could be achieved through blunt manual labor. I had heard about the plight of the “honest man’s work” enough times to recognize the same pinched expression, the same hateful tone, even if it was borrowed. Which meant I had already heard every version of what Patrick

Здавалося, ця думка його заспокоїла. Я майже позаздрила йому в цьому.

Та потім я згадала про те вище призначення, заради якого з’явилася на світ.

— А що ти? — вів він далі. — Молишся, аби потрапити до тієї шикарної школи, я правильно розумію?

Мені не сподобалося, як він це сказав — наче то був якийсь міф, у який досі вірять лише наївні дітлахи. Я випнула підборіддя.

— А чому б і ні?

Він знаючи посміхнувся.

— Ти схожа на такий тип. Бантик у волоссі. Шпилька в дупі. Жодного інтересу до чесною праці.

Це звучало як чийсь чужі слова. Слова, які він вивчив напам’ять.

Це була звична отрута для таких містечок, як наші. Мій батько вважав Митців ледачими та розбещеними. Він роздивлявся їхні будинки, декор, водопровід і кухонні плити, що не потребували дров, і нарікав, що ці люди дозволяють своїм тілам марніти, поки весь труд виконує їхній розум. Слабкі чоловіки. Тендітні жінки. Цілий клас тих, хто боїться брудних рук і фізичних зусиль. Усе це він виголошував, втираючи мазь у садна на своїй шкірі, а потім заливаючи нутроші міцним алкоголем.

Я згадала про всі ті “робочі грані” організму, про які згадував Таннер, — особливо про ті, за які відповідали Митці: архітектура, інженерія, інновації, дизайн, краса. Як могли б ці речі існувати, якби не було розуму, що здатний їх вигадати? У цьому світі було щось більше, ніж те, чого можна досягти тупою фізичною працею. Я стільки разів чула про “долю чесного трударя”, що впізнавала цей самий згорьований вираз обличчя, той самий сповнений ненависті тон, навіть якщо він був позиченим. А це означало, що я вже чула всі можливі версії того, що

Colson might say next: that the Artisan government was a corrupt one that undervalued the Crafters, that the pay was blatant robbery, the conditions downright deadly, the sway of wealth completely one-sided.

It wasn't that I disagreed. I was just tired of hearing it said and seeing nothing done. I found it difficult to sympathize with those who seemed to take twisted pleasure in their own misery. Ma used to say it was one thing to be down, and quite another to dig yourself a grave.

"I sewed this skirt myself," I told Patrick Colson. "Made it too big. Do you know why?"

Patrick stared at me dumbly. Waited.

I lifted my hand to my tailbone and pulled the pin out. I let the skirt fall over my hips, revealing trousers beneath. Hardier fabric, cuffed up to my knees. Then I gathered the skirt and unfastened the back, sweeping it over my shoulders and putting my arms through the pocket holes until the inbuilt sleeves turned inside out. Finally, I stuck the pin in my hair. So there.

Patrick gulped, his cheeks pinkening slightly. I would have bet my last penny that he didn't have any sisters, and he'd never seen a girl drop her skirt before.

"I'm not goin' back on that train, whether I'm Artisan or not," I told him outright. "I've got plenty of my own complaints about what it's like out in the brink. I just don't see the use in whinin'. I'd rather think up grand ideas and create things. And if I can't be an Artisan, then I'll use the mind I've got." I raised my eyebrows at him pointedly. "I won't be goin' home."

Patrick stared at me without blinking. He watched as I slowly dragged the makeshift coat from my arms and constructed

Патрік Колсон міг сказати далі: що уряд Митців корумпований і знецінює Ремісників, що платня — це відвертий грабіж, умови — смертельно небезпечні, а влада грошей — цілковито однобічна.

Не те щоб я була не згодна. Я просто втомилася це слухати й бачити, що ніхто нічого не робить. Мені було важко співчувати тим, хто, здавалося, отримував якесь збочене задоволення від власних злиднів. Мама казала: одна справа — впасти на дно, і зовсім інша — власноруч копати собі могилу.

— Я сама пошила цю спідницю, — сказала я Патріку Колсону. — Зробила її надто великою. Знаєш чому?

Патрік тупо витріщився на мене. Чекав.

Я закинула руку за спину до куприка і витягла шпильку. Дозволила спідниці спасти на стегна, відкриваючи штани під нею — з цупкої тканини, підкочені до колін. Тоді я підхопила спідницю, розстебнула її ззаду, накинула на плечі й просунула руки в отвори кишень, аж поки вшиті рукави не вивернулися назовні. Насамкінець я встромила шпильку у волосся. Ну, ось.

Патрік ковтнув слину, його щоки злегка почервоніли. Я б заклалася на останній гріш, що в нього немає сестер і він зроду не бачив, як дівчина скидає спідницю.

— Я не повернуся в той потяг, байдуже, стану я Митцем чи ні, — заявила я йому прямо. — У мене й самої повно претензій до того, як живеться там, на межі. Просто я не бачу сенсу в нитті. Я краще буду вигадувати величні ідеї та створювати щось нове. І якщо мені не судилося бути Митцем, я скористаюся тим розумом, що вже маю. — Я виразно звела брови, дивлячись на нього. — Додому я не повернуся.

Патрік витріщився на мене, не змигаючи. Він спостерігав, як я повільно стягну з рук імпровізоване пальто і знову збираю його на талії у спідницю. Боже, яка ж вона була важка. Достатньо важка для

it back into a skirt around my waist. Lord, but it was heavy. Heavy enough for cold nights out in the open. Heavy with everything I was able to stitch into the hem.

He shook himself from his reverie. “Well,” he said. “That fuckin’ showed me, didn’t it?”

Patrick Colson liked to say *fuck* a lot.

CHAPTER 5

NINA

Patrick pulled me through the courtyard, around the groups of children resorting to schoolyard games in their boredom. I went without protest.

It was hot. I was tired and hungry and sick of waiting. I was fizzling with an anticipation I couldn’t bury. It was a relief to move.

I realized too late where he was leading me. His fingers curled tightly into the back of my hand and pulled me down the side of the building where several children sought shade and the servants of the National House smoked. There was nothing here but more sandstone perimeter, more ivy climbing the limescale walls, more dust and dirt underfoot. The lane was filled with horses and carts and wagons of all sizes. Drivers bellowed at one another to make way as they came and went, trying to barrel through and around to make their next delivery. Craftsmen, every one of them.

“We’re not s’posed to be down here,” I hissed, pulling back at Patrick’s hand.

He turned, winked one of those startling eyes and smirked. “You’re not scared, are you?”

I gave him the most derisive look I could muster.

холодних ночей просто неба. Важка від усього того, що мені вдалося вшити в її поділ.

Він смикнувся, виходячи із заціпеніння.

— Що ж, — мовив він. — Ти мене чорт забирай взула, чи не так?

Патрік Колсон любляв *чортикатися* з кожного приводу.

РОЗДІЛ 5

НІНА

Патрік тягнув мене через внутрішнє подвір’я, оминаючи групи дітей, які від нудьги взяли за шкільні ігри. Я йшла, не пручаючись.

Було спекотно. Я втомилася, зголодніла, і мені до чортиків набридло чекати. Всередині все вирувало від передчуття, яке не вдавалося придушити. Рух став справжнім полегшенням.

Я запізно зрозуміла, куди він мене веде. Його пальці міцно вчепилися в мою долоню, і він потягнув мене вздовж стіни будівлі — туди, де в тіні ховалося кілька дітлахів, а слуги Національного Дому смалили цигарки. Тут не було нічого, крім нескінченного пісковіку огорожі, плюща на вкритих вапняком стінах та пилу й бруду під ногами. Провулок був забитий кіньми, возами та фургонами всіх можливих розмірів. Візники волали один на одного, вимагаючи звільнити дорогу, поки снували туди-сюди, намагаючись пропхатися крізь затор, щоб встигнути з наступною доставкою. Ремісники, кожен з них.

— Нам не можна тут бути, — просичала я, тягнучи Патріка за руку назад.

Він обернувся, підмигнув одним із тих своїх неймовірних очей і вишкірився:

— Ти ж не злякалася, га?

“What are we doin’?”

“Gettin’ somethin’ to eat. I’m starvin’.”

I was, too.

“If we’re caught, they’ll throw us out!”

Patrick stopped as a door to our left opened, and we dropped to the ground, protected from view by the crates stacked precariously along the exterior wall. The servant who exited did not look our way. They whistled to the driver.

“You next!”

I breathed a sigh of relief.

“Lord, that was close.”

But Patrick’s eyes were plastered to that open door, the servant with his back turned, the space between. His face took on a frenzied gleam.

My eyes widened. “Patrick. Don’t even think it.”

“Chicken,” he whispered on a grin.

“I’m not a *chicken*.”

“Then get your wits about you, Scurry girl. On the count of three. One—”

“Don’t you dare.”

“Two.”

“You honestly think I’ll follow you, don’t you? Do I look stupid?”

“Three.” Patrick dropped my hand, saluted me, then hurdled the crates and sprinted through the open door, disappearing within.

“Shit,” I breathed.

There was absolutely no sense in following. So many

Я кинула на нього найбільш зневажливий погляд, на який тільки була здатна.

— Що ми робимо?

— Шукаю, де б поїсти. Я вмираю з голоду.

Я теж була голодна.

— Якщо нас спіймають, нас вишвирнуть!

Патрік зупинився, коли двері ліворуч від нас відчинилися, і ми миттєво припали до землі, сховавшись за ящиками, що нестійкою купою височіли вздовж зовнішньої стіни. Слуга, який вийшов, навіть не глянув у наш бік. Він свиснув візникові:

— Ти наступний!

Я з полегшенням видихнула.

— Господи, мало не попалися.

Але погляд Патріка прикувало до тих відчинених дверей, до слуги, що стояв спиною, і до вільного простору між ними. В його очах з’явився шалений блиск.

Мої очі розширилися.

— Патріку. Навіть не думай про це.

— Боягузка, — прошепотів він, розпливаючись у посмішці.

— Я не боягузка, — відрізала я.

— Тоді зберися, дівчинко зі Скуррі. На рахунок три. Раз...

— Тільки спробуй.

— Два.

— Ти справді думаєш, що я піду за тобою, так? Я що, схожа на дурепу?

— Три. Патрік випустив мою руку, віддав мені честь, перестрибнув через ящики і чкурнув у відчинені двері, зникнувши всередині.

— Чорт, — видихнула я.

people came and went, Patrick was bound to be caught. Boys were truly idiots. He'd likely smacked straight into the chest of a copper when he stepped inside. His wrists were probably in irons. He'd be taken back to the train any moment.

It was very well for him. Patrick wanted to be sent back out into the brink. What did he care if the House rejected his right to a siphoning? Perhaps it was what he sought—a way to avoid the gamble altogether.

It occurred to me then that perhaps Patrick was afraid. What if he took to the idium and it revealed him as an Artisan? He did not speak of home with a stiff jaw the way I did. No, he spoke of home as a place he belonged. What if the idium revealed he didn't?

Perhaps I'd leave him to this poorly hatched plan, to his train and bad fortune. What did I care, after all?

The moments passed, and he did not reemerge. The door hung open, and the servant who'd exited it seemed engaged in a heated argument with a driver. No police officer hauled Patrick back out into the dust.

Go back to the courtyard, I told myself. *Before someone sees*. But I stayed and I waited. My heart galloped.

Suddenly, his head reappeared. Patrick's eyes peered around the doorjamb and spied me in the hollows between crates.

The smug bastard raised an eyebrow.

Get back here! I mouthed to him, gesturing frantically. My eyes darted to the servants and drivers, all of whom were so harried that none spared a glance for the children playing cat and mouse by the door.

Йти за ним не було жодного сенсу. Народу тут вешталосся стільки, що Патріка неодмінно мали схопити. Хлопці — справжні ідіоти. Мабуть, він врізався прямо в груди констеблю, щойно переступив поріг. На його зап'ястях уже, мабуть, замкнули кайдани. Будь-якої миті його можуть потягти назад до потяга.

Йому-то що. Патрік сам хотів, щоб його виставили геть, на саме пограниччя. Що йому до того, якщо Дім позбавить його права на посвяту? Можливо, він саме цього й шукав — способу взагалі уникнути цієї азартної гри.

Раптом мені спало на думку: а що, як Патрік просто боявся? Що, як він прийме ідіум, і той викриє в ньому Митця? Він не згадував про дім, стиснувши щелепи, як це робила я. Ні, він говорив про дім як про місце, якому він належить. А що, як ідіум покаже, що це не так?

Можливо, мені варто було просто покинути його з цим недолугим планом, наодинці з його потягом і лихою долею. І взагалі, яке мені діло?

Минали хвилини, а він так і не з'являвся. Двері залишалися відчиненими, а слуга, який щойно звідти вийшов, здавалося, втягнувся в запеклу суперечку з візником. Жоден поліцейський не витягнув Патріка назад у куряву.

“Вертайся на подвір'я”, — наказала я собі. Поки ніхто не побачив. Але я не рушила з місця й чекала. Серце калатало, мов скажене.

Раптом його голова знову з'явилася. Патрік визирнув з-за одвірка й углепив мене в затінку між ящиками.

Цей самовпевнений вилупок підняв одну брову.

“Ану вертайся!” — прошепотіла я самими губами, гарячково махаючи йому руками. Я раз у раз зиркала на слуг і візників, але ті були

Hurry! I mouthed.

But Patrick Colson did not budge. Instead, he rolled his eyes, as though he'd never met a girl quite as hysterical as me, then disappeared once more.

The servants and drivers carried on with their scrimmage, and truly it seemed no one took notice of a damn thing besides. I imagined what else Patrick would call me, should I stay safely outside. *Wimp. Wuss. Coward.* I could already see the smirk on his face.

There was that other niggle, too. The one that longed to see the inside of this building.

Suddenly, there was an earsplitting crash as two drivers ran their wagons into each other. Horses whinnied. Men swore. The rabble intensified.

A switch inside me flipped.

Over the bleating and braying of the traffic, I bolted from my hiding place, bounded over a slew of fallen potatoes, and slipped inside the National Artisan House.

A long hallway stretched ahead, and at its end, I saw the oak desktops stretch within an open hall. Five men with bored faces sat along its length, vials in their hands, queues of children before them.

The siphoning ceremony.

Only it wasn't so ceremonious. The officials called "Name?" as new children approached them. They ran a focusing glass down long, long lists. They retrieved a tiny vial from the crates stacked haphazardly at their sides and put it down again on the desk in front of them. "Drink," they said.

настільки заклопотані, що ніхто й оком не повів на дітей, які грали в ката й мишку біля дверей.

"Швидше!" — знов самими губами прошепотіла я.

Але Патрік Колсон і не поворухнувся. Натомість він закотив очі, ніби ніколи в житті не бачив дівчиська настільки істеричного, як я, а тоді зник знову.

Слуги та візники продовжували свою штовханину, і здавалося, що нікому й справді немає діла ні до чого іншого. Я уявила, як ще цей паршивець Патрік мене обзиватиме, якщо я залишуся тут, у безпеці. Слабачка. Тюхтійка. Боягузка. Я вже бачила перед очима його зверхню посмішку.

Було й інше мізерне відчуття, що не давало спокою. А саме бажання на власні очі побачити, що там, всередині цієї будівлі.

Раптом пролунав оглушливий гуркіт — то двоє візників зіткнулися возами. Коні заіржали. Чоловіки почали лягтися. Гармидер лише посилювався.

У мені ніби щось клацнуло.

Крізь гвалт і гуркіт вулиці я кулею вилетіла зі своєї схованки, перестрибнула через купу розсипаної картоплі й шмигнула всередину Національного дому Митців.

Попереду тягнувся довгий коридор, а в самому його кінці я побачила, як у відкритій залі розкинулися дубові столи. За ними сиділи п'ятеро чоловіків із нудьгуючими обличчями; у руках вони тримали флакони, а перед ними вишикувалися черги дітей.

Церемонія посвяти.

Тільки-от нічого урочистого в цьому не було. Службовці лише кидали коротке "Ім'я?", коли до них підходили нові діти. Вони водили лінзою по довжелезних списках, діставали крихітний флакон із ящиків,

The children did. I watched entranced as they uncorked the vial and brought it to their lips with shaky hands. They drank the solution and cinched their eyes closed as it went down. Then the officials pointed to a box of lumpy items that sat on the desk before them. “Hold each one in your hand.”

The children did as they were asked, questions in their eyes, wondering if there was something they should be feeling. They picked up and replaced each item in the box like they were shopping for ripe fruit. When nothing happened, the officials barely looked up from their lists. “Crafter,” they said. And the children’s eyes either fell or widened with relief.

There was only one child who earned a different reaction. A boy, well dressed and well groomed. He stood with his back straight and his chin high. He looked so thoroughly highborn that I couldn’t help but stare.

“Theodore Shop,” he told the woman behind the desk. He drank his idium, and when he put his hand toward the box, a drinking glass filled with water quaked threateningly.

Both child and official reared back, eyes wide.

“Easy, boy,” the official told him.

“Let it come to you.”

Theodore Shop frowned in concentration. Instead of lifting his hand, he simply stared at that glass.

The water within rippled with increasing intensity, swirling in violent circles, until nally the glass tipped, and water dashed across the tabletop and seeped over its sides.

Quickly, a servant approached with a rag, sopping up the mess before it dampened swaths of lists.

що абияк були звалені поруч, і ставили його на стіл перед собою. “Пий”, — казали вони.

І діти пили. Я заворожено спостерігала, як вони відкорковували флакони й підносили їх до губ тремтячими руками. Вони випивали розчин і міцно заплющували очі, поки той проходив усередину. Тоді службовці вказували на коробку з якимись горбкуватими предметами, що стояла на столі перед ними: “Візьми кожен у руку”.

Діти робили все, як їм казали, з німим запитанням в очах — вони намагалися зрозуміти, чи мають щось відчути. Вони брали й клали назад кожен предмет у коробці, наче вибирали стиглі фрукти на базарі. Коли нічого не ставалося, службовці ледь підводили очі від своїх списків. “Ремісник”, — кидали вони. І очі дітей або похмуро опускалися, або розширювалися від полегшення.

Лише одна дитина викликала інакшу реакцію. Хлопчик — охайно вбраний і доглянутий. Він стояв із рівною спиною та високо піднятим підборіддям. Він мав настільки шляхетний вигляд, що я просто не могла відірвати погляду.

— Теодор Шоп, — представився він жінці за столом.

Він випив свій ідіум, і коли простягнув руку до коробки, склянка з водою загрозливо затремтіла.

І хлопчик, і службовиця відсахнулися, широко розплющивши очі.

— Спокійно, хлопче, — промовила службовиця. — Дай йому проявитися.

Теодор Шоп зосереджено насупився. Замість того щоб підняти руку, він просто вп’явся поглядом у ту склянку.

Вода всередині забрижила з дедалі більшою силою, закрутилася в шаленому вирі, аж поки врешті склянка перекинулася, і вода хлюпнула на стіл, стікаючи через його краї.

“Artisan. Charmer!” the official said, clapping, smiling—the first smile of any. “Medium: water!”

Theodore Shop merely stared at the mess he’d created with his mind, and a small, rose-cheeked grin emerged.

In the next moment, a hand closed over my mouth and dragged me sideways into a dark room. A door closed and smothered all light. I was pressed abruptly to a wall, and some instinct bid me to bite down.

“Ouch!” Patrick’s breath washed over my face. His fingers disappeared. “Fuck!”

The sound of footsteps in the hall approached, and we both froze. But they didn’t slow or stop, didn’t open the door to inspect. They passed by, the sound softening, and Patrick and I sagged and stifled laughter in our cuffs.

I put a hand against my thundering heart.

“Holy shit.”

“Yeah,” there was a grin in his voice.

“Holy shit.”

There was a click. A flicker. A flame spluttered to life in Patrick’s hand, illuminating his face.

For a moment, I gawked at it. It came from a tiny silver tin.

“What is that?” I hated how awestruck I sounded.

Patrick watched me curiously.

“A lighter. You don’t have none in Scurry?”

“If we did, would I bother askin’ about it?”

Patrick smirked.

До столу миттю підбіг слуга з ганчіркою, збираючи воду, поки та не встигла заляпати цілі стоси списків.

— Митець. Заклинач! — вигукнула службовиця, плескаючи в долоні й усміхаючись — це була перша усмішка, яку взагалі хтось тут бачив. — Стихія: вода!

Теодор Шоп лише пильно дивився на той безлад, який він вчинив силою своєї думки, і на його обличчі з’явилася ледь помітна рум’яна посмішка.

Наступної миті чиясь рука затулила мені рот і потягла в бік, у темну кімнату. Двері захлопнулися, відрізавши останнє світло. Мене різко притиснули до стіни, і якийсь інстинкт змусив мене кусатися.

— Ай! — подих Патріка обпалив мені обличчя. Його пальці миттю зникли. — Чорт!

Звук кроків у коридорі ставав дедалі ближчим, і ми обоє завмерли. Але вони не уповільнилися і не стихли, ніхто не відчинив двері, щоб перевірити кімнату. Кроки пройшли повз, звук почав затихати, і ми з Патріком видихнули з полегшенням, затискаючи сміх рукавами.

Я приклала руку до серця, що сказано калатало.

— Ох, чорт забирай.

— Ага, — у його голосі відчувалася широка посмішка. — Чорт забирай.

Щось клацнуло. Спалах. У руці Патріка затріпотіло й ожило полум’я, освітлюючи його обличчя.

На мить я просто витріщилася на нього. Вогонь палав у крихітній срібній коробці.

— Що це таке? — я аж зненавиділа себе за те, наскільки приголомшено це прозвучало.

Патрік із цікавістю спостерігав за мною.

“This particular one is me father’s invention. Here,” and he held it up for closer inspection.

“This wheel here, it sparks the int. The oil in the canister keeps the flame burnin’.”

I eyed it warily.

“Your dad, you say?”

Patrick winked at her. The flame danced in his irises.

“Not all genius belongs to the swanks.”

My eyes fell to his lips as he spoke. He was quite a bit taller than me but as close as he’d yet been, and my stomach came alive, networks of sputtering bursts erupting from my gut up into my chest. I felt suddenly shy. My cheeks heated.

“We should leave,” I whispered to him. “*Now.*”

He was far from panicked. In fact, his smile widened.

“You followed me in,” he stated.

“Didn’t think you would.”

“What?” I spluttered, the reverie broken. “You gave me no *choice.*”

“Nah,” he shook his head.

“There were plenty of choices.”

The lighter flickered as he held it higher, as though to see me better.

“You chose to come in with me.”

My stomach twisted once more, and he seemed to see it.

His eyes glinted.

“You like me, don’t you?”

Heat flooded my face.

“What?” I blustered. “*Ugh!* You’re disgust—”

— Запальничка. У вас у Скуррі таких немає?

— Якби були, то хіба б я стала про це питати?

Патрік переможно всміхнувся.

— Конкретно оця — винахід мого батька. Дивись, — він підніс її ближче, щоб я могла роздивитися. — Ось це коліщатко викресує іскру. А олива в металевій ємності підтримує вогонь.

Я скоса подивилася на запальничку.

— Твого батька, кажеш?

Патрік підмигнув їй. Полум’я танцювало в його зіницях.

— Не тільки цим пихатим багатіям бути розумними.

Поки він говорив, мій погляд мимоволі впав на його губи. Він був добряче вищим за мене, але зараз стояв так близько, як ніколи раніше. Усередині в мене все ожило: від самого живота до грудей прокотилася хвиля гарячих іскристих спалахів. Мені раптом стало ніяково. Щоки запалали.

— Нам треба йти, — прошепотіла я йому. — Зараз же.

Він і не думав панікувати. Ба більше, його посмішка стала ще ширшою.

— Ти сама пішла за мною, — констатував він. — Не думав, що наважишся.

— Що? — обурилася я, прийшовши до тями. — Ти не залишив мені вибору.

— Та ні, — він похитав головою. — Вибору було чимало. — Запальничка змигнула, коли він підняв її вище, ніби намагаючись краще мене розгледіти. — Але ти сама вирішила піти зі мною.

У мене знову все стиснулося в животі, і, здавалося, він це помітив.

Його очі блиснули.

— Я тобі подобаюсь, чи не так?

Patrick threw something at me then. I only just saw it before it hit my stomach. Something round and heavy.

A little cake sat cradled in my hands.

“Eat up,” Patrick said. “Then we’d better go. You’re a bad influence on me, Nina Harrow.”

I hesitated, but the rumble of my stomach soon silenced any other thought.

I said nothing as I ate, but I found myself smiling around the pieces of cake in my mouth and wondered whether the pounding of blood behind my eyes was fear or furious excitement. The two seemed tightly braided.

Patrick paced around the shelves that lined the walls, illuminating small patches as he went with his lighter. It appeared we were in a storage space of some kind. It stunk of moisture and fouling vegetables. There was movement in the corners: Patrick’s light sending rats back into the walls. Stack after stack of crates were organized in aisles. All were identical except for the brands burned into the wood, marking their contents: BRUNDLE’S CANNERY; TIMPTON AND SONS CO.; LIPSHORE LINENS.

He almost didn’t see where the floor fell away. His lighter caught on the edges of the hole before his feet did.

“Stop!” I hissed, my hands outstretched, and I pointed down. His foot hovered over the abyss.

He held the lighter into its depths. Shallow steps led to a cellar’s hatch. An *open* cellar hatch.

“What do you s’pose they keep in here?” he asked, and I saw that manic stupidity in his eyes return.

“Don’t even think of it.”

Обличчя мені вмить обдало жаром.

— Що? — вибухнула я. — Тьху! Та ти просто огид—

Тоді Патрік щось у мене кинув. Я ледь встигла помітити цей предмет, перш ніж він влучив мені в живіт. Щось кругле й важке.

Маленький пиріжок опинився у мене в руках.

— Їж, — кинув Патрік. — А тоді краще нам звідси забиратися. Ти на мене погано впливаєш, Ніно Гарроу.

Я завагалася, але бурчання в животі швидко змусило замовкнути будь-які інші думки.

Поки я їла, я не зронила ні слова, але раптом піймала себе на тому, що посміхаюся з набитим ротом. Мені стало цікаво, що це так калатає в моїй голові: страх чи шалене збудження. Обидва почуття сплелися в тугу косу.

Патрік ходив поміж стелажми, що тягнулися вздовж стін, підсвічуючи запальничкою невеликі ділянки простору. Здавалося, ми опинилися в якомусь сховищі. Тут тхнуло сирістю та зіпсованими овочами. У кутках щось ворушилося: світло від запальнички Патріка заганяло щурів назад у щілини в стінах. Ящики, вибудовані ряд за рядом, утворювали цілі проходи. Усі вони були ідентичні, окрім випалених на дереві клейм, що вказували на вміст: “КОНСЕРВНИЙ ЗАВОД БРАНДЛА”; “КОМПАНІЯ ТІМПТОН І СІНИ”; “ЛІПШОРСЬКЕ ПОЛОТНО”.

Він мало не прогавив місце, де підлога обривалася. Світло його запальнички вихопило краї провалля за мить до того, як туди ступили його ноги.

— Стій! — прошипіла я, простягнувши руки й вказуючи вниз. Його нога зависла над самісіньким проваллям.

Він опустил запальничку, підсвічуючи глибину. Круті сходи вели до проходу у підлозі. До відчиненого люку підвалу.

But Patrick had already begun to descend the steps. He lowered himself carefully onto the ladder.

“We’ve come this far,” he said. “Might as well look around.”

I dithered for a moment, then followed him in.

The cellar was cold, with a floor of compacted dirt. But as for what it contained, I couldn’t tell. Patrick stood with his lighter held high, blocking all else from view. I had to shunt him aside to see.

Shelves and shelves of shallow crates stacked against one wall. The very same crates I’d seen discarded by the siphoning officials’ feet.

“*Fuck me*,” Patrick intoned. He held his lighter to the brand singed into the wood grain of one of the crates. PROPERTY OF BELAVERE TRENCH, it said.

“You don’t think—?”

“Of course I bloody *think*,” I rasped, my throat suddenly closing.

“Don’t touch it!”

Patrick lifted the lid of one of the crates immediately. He pulled a small vial from its insides, dark viscous liquid sloshing within. “Holy shit,” Patrick said. Then louder. “Holy *shit*!”

I’d clapped my hand firmly over his mouth in an instant. “Shut up, you idiot!”

Patrick slipped my grasp. “It’s *ink*.”

“We’re in a storage room next to a *siphon’ ceremony*, half-wit. What did you think you’d find?”

A clatter above announced the arrival of another, and my blood turned cold.

— Як думаєш, що вони тут тримають? — запитав він, і я побачила, як у його очах знову проблиснула та сама маніакальна тупість— Навіть не думай про це, — відрізала я.

Але Патрік уже почав спускатися. Він обережно став на драбину. — Ми вже так далеко зайшли, — кинув він. — Можна вже й роззирнутися.

На мить я завагалася, але все ж рушила слідом за ним.

У підвалі було холодно, а підлога була з витоптаної землі. Проте я не могла розібрати, що саме там лежить. Патрік стояв, високо піднявши запальничку, і своєю постаттю заступав увесь огляд. Мені довелося відштовхнути цього вилупка вбік, щоб бодай щось розгледіти.

Полиця за полицею, низькі ящики були складені вздовж однієї зі стін. Точно такі самі ящики, які я бачила покинутими біля ніг службовців, що проводили посвяту.

— Чорт, — промовив Патрік. Він підніс запальничку до клейма, випаленого на дереві одного з ящиків. «ВЛАСНІСТЬ БЕЛАВЕР ТРЕНЧ», — було написано там. — Ти ж не думаєш, що...?

— Звісно, чорт забирай, я так і думаю, — прохрипіла я, і мені раптом здавило горло. — Не чіпай!

Патрік миттєво відкинув кришку одного з ящиків. Він витягнув звідти маленьку ампулу, всередині якої хлюпала темна густа рідина. — Чорт забирай, — промовив Патрік. А потім уже гучніше: — Чорт забирай!

Я миттю міцно затулила йому рот долонею. — Заткнися, ідіоте!

Патрік вислизнув із моїх рук.

— Це чорнило, — мовив він.

— Ми в комірці поруч із залом, де проводять посвяту, тупоголовий. Що ти сподівався тут знайти?

Yellow light descended into the cellar through the open hatch. “In here” ordered a bodiless voice.

In the space between breaths, Patrick extinguished his lighter. His fingers made a st in the front of my blouse and he pulled me sideways. We tucked into a far, dark corner, where damp-smelling linens hung out of overflowing boxes and concealed the top halves of our bodies. I prayed the shadows would obscure our legs.

Sounds of movement and harsh breathing came, though I saw nothing beyond the browning cloth. Deliverymen, I assumed, carrying supplies overhead and dumping it where directed. An assertive voice instructed them. “Not there! Over *there*.”

The interminable thumping of my heart. The shu e of Patrick’s feet. The feel of his breaths on the crown of my head. My fingers shaking in his. *Surely*, I thought. *If they come down here, we’ll be heard. We’ll be found.*

Patrick squeezed my fingers. *Hush.*

“Idium, sir?” a gruff voice asked.

“In the cellar” came the answer.

My heart seized.

I heard the grunts of a man clambering down into the dark, the dull thud of his feet finding the ground. “Pass it down,” he called.

I didn’t dare look. I sealed my eyes shut and prayed. There was the sound of wood against wood and the music of shifting glass. “These ones got wax seals on ’em.” The man heaved on each word as though he’d run several miles. “Never seen ’em bother with wax. What do you—?”

Гуркіт зверху сповістив про чийось появу, і моя кров застигла в жилах.

Жовте світло полилося в підвал крізь відкритий люк. — Сюди, — наказав голос нізвідки.

У проміжку між подихами Патрік погасив запальничку. Його пальці вчепилися в мою блузку попереду, і він смикнув мене вбік. Ми забилися в далекий темний куток, де з переповнених коробок звисало вологе на дотик полотно, закриваючи верхню частину наших тіл. Я молилася, щоб тіні приховали наші ноги.

Згори почулися звуки руху та важке дихання, хоча я нічого не бачила крізь це побуріле полотно. Доставники, як я припустила, тягали припаси над нашими головами й скидали їх туди, куди їм вказували. Владний голос роздавав вказівки: — Не туди! Он туди.

Нескінченне калатання мого серця. Шурхіт ніг Патріка. Його подих на моїй маківці. Мої пальці, що тремтіли в його долоні. “Напевно, — думала я. — Якщо вони спустяться сюди, нас почують. Нас знайдуть”.

Патрік стиснув мої пальці. “Тихіше”.

— Ідіум, сер? — запитав грубий голос.

— У підвалі, — пролунала відповідь.

Моє серце завмерло.

Я почула кряхтіння чоловіка, що спускався в темряву, і глухий удар його ніг об землю.

— Передавай, — гукнув він.

Я не наважувалася дивитися. Я міцно заплющила очі й молилася. Почувся стукіт дерева об дерево і передзвін скла. — На цих воскові печатки. — Чоловік важко видихав кожне слово, ніби

“Be on your way” was the only response. Footsteps sounded on the ladder and then receded, but the yellow light remained. Was the room above empty? Was it safe to emerge?

Another voice suddenly joined the last, and I jumped. I stepped on Patrick’s foot and felt him wince.

This time, the voice was high-pitched and lilting. It bounced off the walls. A woman’s heeled footsteps slapped the tiles above as she spoke.

“Thomas, have someone come and collect the clutter out in the hall, the crates are piling up again and we’re not yet halfway through the siphonings. Where on earth are your staff?”

“Bringing in the deliveries, ma’am.”

“Then do it yourself. And bring more vials, if you please.”

The male voice seemed to hesitate. I heard him shift his feet nervously. “Ma’am... the, er... the *wax seals*, or?”

“No,” said the woman.

“We’ve got just about all the Artisan children needed this year, the water Charmer was one of the last. Only brink towns are left.”

A pause, perhaps only half a second. Enough time, though, for my heart to collapse in its cage, for Patrick’s hand to turn limp, for both of our frames to shudder, rocked at the foundation.

“Bring the Crafter-marked vials. With any luck, we’ll be finished ahead of schedule,” said the woman.

The man seemed to start a sentence, then think better. “There’s a girl in the courtyard,” he said.

“Small, ginger hair. Thin as a reed. It doesn’t seem like she’s eaten in a good while.”

пробіг кілька миль. — Ніколи не бачив, щоб вони так морочилися з воском. Що це за—?

— Роби, що кажуть, — була єдина відповідь. Почувся тупіт ніг по драбині, який поступово затих, але жовте світло нікуди не зникло. Чи спорожніла кімната нагорі? Чи безпечно вже виходити?

Раптово до першого голосу приєднався інший, і я здригнулася. Я наступила Патріку на ногу і відчула, як він здригнувся від болю.

Раптово пролунав інший голос — високий і дзвінкий. Він наче відскакував від стін. Поки жінка говорила, було чути, як її підбори цокають по плитці зверху: — Томасе, нехай хтось прийде і прибере цей безлад у коридорі, ящики знову накопичуються, а ми ще й до середини посвяти не дійшли. Де, в біса, твої люди?

— Приймають замовлення, мем, — пролунала відповідь.

— Тоді зроби це сам. І принеси ще флаконів, якщо твоя ласка.

Чоловічий голос, здавалося, завагався. Я почула, як він нервово переступив з ноги на ногу. — Мем... ті, е-е... воскові печатки, чи?..

— Ні, — відрізала жінка. — Ми зібрали майже всіх дітей-Митців, які потрібні цього року; заклинач води був одним з останніх. Лишилися тільки прикордонні містечка.

Пауза — можливо, всього на пів секунди. Проте цього вистачило, щоб моє серце завалилося у своїй клітці, щоб рука Патріка знесилено обмякла, а ми обоє здригнулися всім тілом, наче від удару в самий фундамент.

— Принеси флакони з маркуванням Ремісників. Якщо пощастить, ми закінчимо раніше графіка, — сказала жінка.

The woman sighed deeply but not unkindly.

“She was fed on the train,” she said. “And she’ll be fed again before she returns to her family.”

“Just seems like one or two of the poorer ones could be spared that life,” the man continued.

“It’d be easy enough to swap the vial—”

“Speak wisely,” hissed the woman, her voice dropping to a whisper.

“Such thoughts will have you swinging from the gallows, sir. Do you understand me?”

A shuffle.

“Yes, ma’am.”

“Only a handful are trusted with this knowledge, and you are paid handsomely for your remit, are you not?”

“Yes, ma’am.” It sounded more defeated this time.

A gentle sigh came, and then, “There have always been those more fortunate than others, Thomas. It is the way of the world, however unkind. Not all can be trusted with power. It must be meted out carefully.”

“Of course, ma’am. I only thought...” His voice trailed off. And whatever Thomas thought was never voiced.

I wished I could see the woman’s face. I wanted to see if it was sympathetic or wretched or uncaring. I wanted to see what flashed in her eyes when she said, “The only thing we may do for those children is pray for them.”

There was the sound of crates shifting, the harsh heeled tap of the woman’s shoes receding. The man named Thomas sighed

Чоловік, здавалося, хотів щось бовкнути, але вчасно передумав. — Там у дворі дівчинка, — сказав він. — Маленька, руда. Тонка, як тростинка. Схоже, вона вже дуже давно нічого не їла.

Жінка глибоко зітхнула, але в її голосі не було злості.

— Її годували в потязі, — промовила вона. — І її погодують ще раз, перш ніж вона повернеться до своєї родини.

— Здається, одного-двох із тих, що бідніші, можна було б і позбавити такої долі, — вів далі чоловік. — Було б досить просто підмінити флакон...

— Добирай слова, — прошипіла жінка, і її голос перейшов на шепіт. — За такі думки вас, сер, відправлять прямо на шибеницю. Ви мене зрозуміли?

Шурхіт.

— Так, мем.

— Лише одиницям довірено ці знання, і вам добряче платять за ваші обов’язки, чи не так?

— Так, мем. — Цього разу голос звучав ще більш пригнічено.

Тихий подих, а за ним:

— Завжди були ті, кому пощастило більше за інших, Томасе. Такий уже влаштований світ, хоч би яким жорстоким він був. Не всім можна довіряти силу. Її треба відмірювати обережно.

— Звісно, мем. Я лише подумав... — його голос затих. І хоч би що там Томас думав, він так і не наважився промовити це вголос.

Мені хотілося побачити обличчя цієї жінки. Хотілося дізнатися, чи було воно співчутливим, чи мерзенним, чи байдужим. Хотілося побачити, що промайнуло в її очах, коли вона промовила:

— Єдине, що ми можемо зробити для цих дітей — це молитися за них.

from somewhere near the hatch. And then his feet came down the ladder again.

I peeked out from behind the musty linens to see him stare forlornly at the crate in his hands, and I realized that he was much older than I'd imagined. He gripped the sides of the box as though he might crush it, but instead he set it down with the others and turned away. He climbed up the ladder and closed the hatch. The yellow light evaporated.

Patrick and I were alone again. Sti-kneed and limp-tongued.

It took several moments for Patrick to lift the linens and step out. Longer before he remembered to come back for me. He untangled me from sheets in the dark, and I did not have the presence of mind to help him.

The lighter flickered, and a flare appeared in the space between his chin and mine, turning us both blood orange.

“What did she mean?” I asked him, much in the way a child asks an elder.

His lips looked white, even in the glow.

“I don't know.”

“Crafter-marked.” I looked to the crates branded PROPERTY OF BELAVERE TRENCH.

“She said ‘Crafter-marked.’”

Patrick held aloft the vial he'd plucked earlier. Atop its cork was a red wax seal that barely coated the vial's neck.

I thought of those children I'd seen in the hall, uncorking their waxless vials of idium and being declared Crafters.

Пролунав звук ящиків, що совалися по підлозі, а потім різкий стукіт підборів цієї жінки почав віддалятися. Чоловік на ім'я Томас зітхнув десь біля входу. А потім його ноги знову почали спускатися по драбині.

Я визирнула з-за пліснявого полотна й побачила, як він розпачливо втупився в ящик у своїх руках; я зрозуміла, що він набагато старший, ніж я собі уявляла. Він так стиснув боки коробки, наче хотів розчавити її вщент, але натомість просто поставив її до інших і відвернувся. Він піднявся по драбині й зачинив люк. Жовте світло випарувалося.

Ми з Патріком знову залишилися самі. З підкошеними колінами та відібраною мовою.

Патріку знадобилося кілька хвилин, щоб підняти полотно й вибратися назовні. І ще більше часу — щоб згадати, що треба повернутися за мною. Він виплутував мене з простирадл у цілковитій темряві, а в мене не було сил навіть поворухнутися, щоб йому допомогти.

Запальничка зблиснула, і між його підборіддям та моїм спалахнув вогник, забарвивши нас обох у криваво-помаранчевий.

— Що вона мала на увазі? — запитала я його, наче дитина, що звертається до старшого.

Його губи здавалися білими навіть у тому сяйві. — Я не знаю.

— З маркуванням Ремісників, — промовила я. Я подивилася на ящики з тавром “ВЛАСНІСТЬ БЕЛАВІР ТРЕНЧ”. — Вона сказала: „З маркуванням Ремісників“.

Патрік підняв над головою флакон, який він поцупив раніше. Його затичку вінчала печатка з червоного воску, що ледь покривав шийку посудини.

We've got just about all the Artisan children needed this year.

“What does it mean?” I asked again, desperation leaking through. My stomach bowled. The lighter sputtered out.

“Patrick... what does it mean?”

Somewhere inside me, a screw wound tighter and tighter.

CHAPTER 6

PATRICK

Nina's bottom lip shook.

We should leave, Patrick thought. Before they come back.

But his feet wouldn't—or couldn't—move. His head clawed at those crates on their shelves, scratched at the wood in need of answers.

“What does it mean?” Nina whispered over and over, like a fading prayer. The words belting around inside him.

I don't know what it means.

He couldn't leave. Not until he could make some meaning.

Patrick placed three crates on the ground and cursed them for rattling. He lifted their lids and cringed at the groan and squeak of the timber. He ran his thumb down the int wheel of the lighter he'd stolen from his father and held the flame next to his knees.

Two crates of twenty-four vials, all corked, all missing wax seals. One smaller crate—twelve vials only, all of them lightly

Я згадала тих дітей, яких бачила в залі: як вони відкупорювали свої флакони з ідіумом без жодного воску, і як їх проголошували Ремісниками.

“Цього року ми набрали майже всіх дітей-митців, які нам були потрібні”.

— Що це означає? — знову запитала я, і крізь мій голос просочився відчай. Шлунок скрутило вузлом. Запальничка пирхнула й згасла.

— Патріку... що це означає?

Всередині мене щось затягувалося у тугий, нестерпний вузол.

РОЗДІЛ 6

ПАТРИК

У Ніни затремтіла нижня губа.

“Треба звідси забиратися”, — подумав Патрік. — “До того, як вони повернуться”.

Але його ноги не хотіли — або не могли — зрушити з місця. Його думки вчепилися в ті ящики на полицях, дряпали дерево в пошуках відповідей.

— Що це означає? — знову й знову шепотіла Ніна, наче згасаючу молитву. Ці слова гулко відлунювали в нього всередині.

“Я не знаю, що це означає”.

Він не міг піти. Не раніше, ніж знайде в цьому бодай якийсь сенс.

Патрік поставив три ящики на землю і вилаяв їх за те, що вони брязкали. Він підняв кришки, здригнувшись від стогону та скрипу деревини. Потім провів великим пальцем по коліщатку запальнички, яку вкрав у батька, і підніс вогник до своїх колін.

Два ящики по двадцять чотири флакони — усі закорковані, на жодному немає воскових печаток. І один менший ящик — лише

coated in thin red wax, as though the administer did not much care if the glass was sealed or not. Patrick reached for one vial and pulled the wax away easily. Without its marker, he could not identify the difference between this vial and that of its counterpart. They both glistened with inky dilution.

“They’re marked,” Nina said, her breaths shallow. “They’re marked for Artisans. For the ones... the ones they’ve already picked out.”

Patrick found he could not answer while his blood was so laced with heat. Pounding in his head was a growing litany. A cumulative din of every vitriolic word he’d heard since he was small. Every drunk and sober spray in the direction of the Artisan government. A flood of it bloomed within him now. It set him on fire. He was in danger of crushing the vial in his trembling hand.

But while Patrick burned, Nina seemed to extinguish.

“I never had a chance, did I?” she asked him. Her voice was so very small. “I never had a chance.”

Nina’s eyes glistened. Her sideways bow slipped another inch.

Without deciding to do it, without really thinking on it at all, he wrapped his arms around her shoulders and pulled her to him.

And perhaps she found him dumb and foolish, but she buried her forehead into his chest just the same, gripping the back of his shirt with both hands.

He felt her warm breath permeate his shirt and shivered. He felt inexplicably reluctant to let her go. “We need to leave, Nina.”

“I know.”

“Now.”

дванадцять флаконів, кожен з яких ледь покритий тонким шаром червоного воску, наче тому, хто це робив, було абсолютно байдуже, запечатане скло чи ні. Патрік потягнувся до одного з них і легко здер віск. Без цієї мітки він не міг знайти жодної відмінності між цим флаконом та іншими. Обидва виблискували чорнильним розчином.

— Вони помічені, — промовила Ніна, її дихання було уривчастим. — Вони помічені для Митців. Для тих... тих, кого вони вже відібрали.

Патрік збагнув, що не може відповісти, поки його кров аж так кипіла від люті. У голові пульсував дедалі гучніший перелік образ — накопичений гул кожного отруйного слова, яке він чув змалечку. Кожна п’яна чи твереза лайка, кинута в бік уряду Митців. Зараз усе це розквітло в ньому справжньою повинню. Це кидало його в жар. Він ледь не розчавив флакон у своїй тремтячій руці.

Але поки Патрік палав від люті, Ніна, здавалося, згасала.

— У мене ніколи не було шансу, так? — запитала вона. Її голос був зовсім тихим. — У мене ніколи не було шансу.

Очі Ніни заблищали. Її схилена набік голова опустилася ще на дюйм.

Не роздумуючи, піддавшись якомусь не усвідомленому імпульсу, він обійняв її за плечі й міцно притиснув до себе.

І, можливо, вона вважала його безглуздим та дурним, але все одно вткнулася чолом йому в груди, обома руками вчепившись в його сорочку ззаду.

Відчувши її теплий подих крізь сорочку, він мимоволі здригнувся. Йому зовсім не хотілося її відпускати, але він змусив себе промовити:

— Нам треба йти, Ніно.

— Я знаю.

“I know.”

But before they slipped back up the ladder and through the hatch, out into the hall, the lane, the courtyard, Patrick plucked four vials of idium from their resting places and shoved them deep into his pockets.

Two with wax seals, and two without.

— Зараз.

— Я знаю.

Але перед тим як вилізти по драбині й прослизнути крізь люк — назовні в коридор, у провулок, у внутрішній дворик — Патрік вихопив чотири флакони ідіуму з їхніх місць і запхав глибоко в кишені.

Два з восковими печатками, і два — без.

Chapter 2. Challenges of recreation of historical fictional world in Ukrainian translation of *A Forbidden Alchemy* by Stacey McEwan.

2.1. Author and Work Overview: Genre, Background, and Purpose

A Forbidden Alchemy by Stacey McEwan is the first book in *The Artisan Trilogy* and represents a contemporary romantasy novel that combines elements of fantasy, romance, and socio-political fiction (Goodreads, 2026). The novel constructs a complex fictional world influenced by the historical context of the 19th-century Industrial Revolution, particularly in relation to class hierarchy, labour exploitation, and emerging class consciousness (Cosmopolitan, 2026).

The narrative follows Nina Harrow and Patrick Colson, who are taken from their impoverished mining towns to Belavere City, where they are tested for magical abilities (Goodreads, 2026). Their paths diverge as they become part of opposing social and ideological systems, which later positions them on different sides of an emerging civil conflict. Against this background, the novel explores themes of identity, belonging, loyalty, love, and moral conflict within a highly stratified society (Cosmopolitan, 2026).

The fictional world of the novel is built on a clear contrast between different social spaces, including the deprived mining settlements and the opulent and technologically advanced Belavere City. These contrasting environments reflect broader socio-economic inequalities and contribute to the development of both character dynamics and narrative tension. The magic system is also closely integrated into this structure, serving as both a source of power and a tool of social control. (Bromantasy, 2026)

According to author interviews and promotional materials, the world-building of the novel is partially inspired by historical industrial settings and socio-economic structures of 19th-century Britain. In particular, references to industrial towns, class division, and revolutionary movements highlight parallels between the fictional society and real historical processes associated with the Industrial Revolution and the rise of class consciousness (Good Reading Magazine, 2025).

Stacey McEwan is an Australian bestselling author of fantasy romance fiction. She initially gained recognition through social media platforms such as TikTok and Instagram, where she shared her writing and engaged with a wide readership. Before becoming a full-time author, she worked as a school teacher for eleven years. Her works are characterized by emotionally driven storytelling, strong romantic elements, and detailed fictional world-building (Stacey McEwan Books, 2026).

A Forbidden Alchemy can be defined as a historical fictional fantasy novel, as it combines imaginary magical systems and societies with elements reflecting real historical socio-economic structures. The novel also engages with broader themes such as class consciousness, power imbalance, and social revolution, which contribute to its relevance within contemporary fantasy literature and its suitability for translation analysis.

2.2. Linguistic and Cultural Representation of a Historical Fantasy World

General characteristics of the historical fictional world. The historical fictional world presented in *A Forbidden Alchemy* by Stacey McEwan is a complex constructed reality that combines elements of 19th-century industrial society with fantasy components (How-to-Write-a-Book-Now, 2026). This type of fictional world can be classified as a hybrid narrative space, as it integrates recognizable historical socio-economic features with invented magical and cultural systems (Alexander, 2014). Such combination corresponds to the broader category of secondary worlds in fiction, which are defined as imaginary universes governed by internally consistent rules

that differ from the real world, yet often reflect it through symbolic or structural parallels (Alexander, 2014).

From the perspective of genre classification, the novel belongs to romantasy, a subgenre that merges fantasy world-building with romantic narrative lines. At the same time, it can be more specifically described as a historical fictional fantasy, since its world-building is strongly influenced by the industrial context of the 19th century, including class divisions, labour exploitation, and socio-political tensions. These elements align the fictional setting with models of industrial fantasy worlds, where technological and social structures resemble historical industrialization processes while being embedded into a fictional framework (Truby, 2022).

According to typologies of fictional worlds, such as those discussed in studies of narrative universes and political imagination, fictional settings like Belavere City and the surrounding mining towns function as socio-symbolic spaces. They reflect a clear opposition between privilege and deprivation, center and periphery, which is typical for industrially inspired fictional environments. The world of the novel is therefore not purely fantastical, but grounded in recognizable historical analogues, which enhances its interpretative depth and relevance (Hagberg, 2024).

A defining feature of this fictional world is its dual structure. On the one hand, it includes elements derived from real historical conditions, particularly those reminiscent of the Industrial Revolution and class-based societies. On the other hand, it incorporates irrealia, such as magical systems, fictional institutions, and invented social roles like Artisans and Craftsmen. The interaction between these two layers creates a coherent yet highly stylized narrative environment.

Finally, it is important to emphasize that the fictional world is primarily constructed through descriptive passages rather than isolated terminology. These descriptions serve as a key mechanism for world-building, as they integrate historical and fantasy elements into continuous narrative representation. As a result, the fictional world is perceived not as a set of discrete concepts, but as a dynamically described system of social, industrial, and magical realities.

Realia and Irrealia. **Realia** are generally understood as culturally specific lexical units that denote objects, phenomena, or concepts characteristic of a particular historical period or social environment and lacking direct equivalents in other languages. According to Ritva Leppihalme, such units are closely connected with the cultural and historical background of a language community and often present translation challenges due to their specificity and lack of direct lexical correspondence. (Leppihalme, 2011, 126) In the novel under analysis, realia are primarily associated with the socio-economic and industrial context of the 19th century.

The text contains numerous examples of industrial and historical realia that reflect the technological and social environment of the fictional world. (Factors affecting translation of realia in classical literary masterpieces: access to the previous translations, the SL natives, and the SL experts, Afrouz, M., 2022) Among them are references to industrial processes and infrastructure, such as “*the smokestack left plumes*”, “*the steam chest*”, “*the train’s farewell whistle*”, “*shaft pulleys*”, “*the conveyors*”, and “*the mills and canals*” (McEwan, 2025). These elements clearly reflect the industrial setting inspired by the 19th-century Industrial Revolution. In addition, everyday life realia are represented through items of clothing and material culture, such as “*lace trim collar of my blouse*”, “*starched white blouses*”, “*wide-hooped skirts, neckties and long coats*”, as well as “*wax seals*” and “*kerosene*” (McEwan, 2025). Social realia are also present, for instance in references such as “*Lord Tanner*” and “*the servant*”, which reflect hierarchical structures typical of the historical period.

Irrealia, in contrast, refer to fictional, invented elements that do not exist in reality and are created within the constructed world of the novel. These include both proper names and culturally specific fictional concepts that contribute to the fantasy dimension of the narrative. In *A Forbidden Alchemy*, irrealia are mainly represented through geographical names, social structures, and magical systems. (Leppihalme, 2011, 126).

Examples of irrealia include fictional toponyms such as “*Scurry*”, “*Kenton Hill*”, “*Belavere Trench*”, “*the Artisan capital city*”, and “*the Gyser River*” (McEwan, 2025). Socially constructed irrealia are represented by terms such as “*Artisans*” and “*Crafters*”, which denote fictional social classes within the novel’s hierarchy. In addition, institutional and magical irrealia are present in expressions like “*the National Artisan House*”, “*Fire Charmer*”, “*Idia*”, “*Terranium*”, and the process of “*imbuing magic*” (McEwan, 2025). These elements construct the fantasy framework of the narrative and contribute to the creation of an internally consistent fictional world.

The interaction between realia and irrealia in the novel demonstrates a deliberate blending of historical and fantasy elements. While realia ground the narrative in a recognizable industrial context, irrealia expand the boundaries of the fictional world and introduce elements of magic and alternative social structures. Together, they form a coherent hybrid system that is essential for the representation of the historical fictional world in the novel.

Narrative Descriptions in the Novel. Narrative description is one of the key constitutive elements of fiction, functioning as a means of constructing fictional reality through the representation of objects, events, characters, and environments. Despite its long-standing presence in literary theory, description has often been marginalised in narratological studies in favour of narrative action. However, modern approaches emphasise its structural and cognitive importance, highlighting its role in spatialisation of narrative, world-building, and reader perception. (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007)

In *A Forbidden Alchemy*, descriptions perform not only a representational but also a stylistic and ideological function, shaping the historical fictional world through detailed depiction of industrial environments, social hierarchy, and everyday life. Following narratological classifications, these descriptions can be grouped into **industrial/technical descriptions, social-character descriptions, contrastive descriptions, and ideological descriptions.** (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007)

Industrial and Technical Descriptions. A significant group of descriptions in the novel represents industrial environments and mechanisms typical of a 19th-century industrialised society. These descriptions are characterised by material specificity and metonymic detail, constructing a coherent industrial world. (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007)

For example, railway movement is described through sensory association: “*the train’s farewell whistle, which sounded like a signal of shifts changing in the mines.*” (McEwan, 2025, p. 16) Here, a simile-based descriptive strategy links transportation with labour conditions, reinforcing the industrial logic of the fictional world.

Similarly, industrial landscapes are constructed through cumulative detail: “*the mills and canals and the great gaping holes in the earth that swallowed men and spat them back out.*” (McEwan, 2025, p. 16) This is an example of hyperbolic-industrial description with allegorical elements, where physical infrastructure becomes symbolic of labour exploitation.

Another example: “*the smokestack left plumes...*” (McEwan, 2025, p. 13) represents technical-industrial description, focusing on material output and environmental effect. Such descriptions rely on metonymic accumulation of industrial details, creating a coherent cognitive frame of an industrialised fictional environment.

Social and Character-Oriented Descriptions. Another important type includes descriptions of social environment and character groups, which construct class distinctions within the fictional world (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007). “*Children... fraying socks, soot on their eyelashes...*” (McEwan, 2025, p. 13) This is a social-realist descriptive fragment, emphasising class and living conditions through physical detail.

Similarly: “*Craftsmen... their brows already beaded in sweat... their clothes were hardly so fine*” (McEwan, 2025, p. 20) represents a contrastive social description, opposing working-class and elite identities. Such descriptions function as social markers, embedding ideological opposition between Craftsmen and Artisans through visual and physical detail.

Contrastive Descriptions. The novel frequently uses contrast as a descriptive strategy (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007) to highlight ideological and social division. “*Belavere City—a place for dreamers and innovators... Everything glistened.*” (McEwan, 2025, p. 19) This is an idealised urban description, contrasted with industrial towns such as Scurry, which is described as: “*Scurry had always seemed half collapsed.*” (McEwan, 2025, p. 19) This opposition constructs a binary spatial model: utopian-industrial centre vs. deteriorating periphery.

Contrastive description is also visible in the depiction of environments within the same city:

- polished front spaces vs. degraded back courtyards,
- cleanliness vs. decay,
- order vs. labour disorder.

This technique reinforces the ideological structure of the fictional world.

Ideological and Systemic Descriptions. Certain descriptions serve not only representational but also ideological functions, embedding worldview structures into narrative discourse (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007).

“*He was a stone Mason of the highest order...*” (McEwan, 2025, p. 22) illustrates how professional identity is tied to ideological hierarchy, where abilities define social status.

Thus, narrative descriptions in *A Forbidden Alchemy* function as a complex system of industrial, social, and ideological representation. They are not merely decorative elements but essential mechanisms of world-building, operating through metonymy, contrast, and accumulation of detail. Their function is both representational and cognitive, guiding the reader’s construction of the historical fictional world.

Imagery in the Historical Fictional World. Imagery is a fundamental literary device that refers to the use of vivid and sensorially rich language aimed at creating mental representations of objects, environments, emotions, and experiences in the reader’s mind. In narratological and stylistic studies, imagery is understood as a form of sensory-mediated description, which extends beyond mere representation and contributes to the construction of mood, atmosphere, and thematic depth of the fictional world (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007).

From a cognitive narratology perspective, imagery functions as a mechanism of mental simulation, allowing readers to construct immersive “storyworlds” through sensory and emotional cues. It is closely connected to processes of perception, where textual elements activate visual, auditory, tactile, and olfactory associations in the reader’s mind. Unlike neutral description, imagery is inherently expressive and figurative, often relying on metaphor, simile, and symbolic association to intensify perception and meaning (Wolf, W., & Bernhart, W., 2007).

In *A Forbidden Alchemy*, imagery plays a key role in shaping the historical fictional world by merging industrial realism with emotional and symbolic interpretation. The novel frequently uses sensory overload and figurative comparison to construct its environment.

One example of olfactory and auditory imagery appears in the following fragment: “*But the air smelled like a million known and unknown things—coffee, kerosene, pastry, tobacco, horse shit. I heard bells and carts and voices upon voices—the cogs of a city perfectly churning.*” (McEwan, 2025, p. 21) This passage demonstrates multi-sensory imagery, combining smell and sound to create a dense representation of urban industrial life. The accumulation of sensory details produces an immersive effect, reinforcing the idea of a living, functioning industrial organism.

Imagery in the novel often operates through synesthetic blending, where multiple sensory channels overlap to intensify perception and emotional impact. This is particularly visible in descriptions of industrial spaces, where sound, smell, and movement merge into a unified sensory experience.

From a functional perspective, imagery in *A Forbidden Alchemy* serves three main purposes:

1. World-building – constructing a coherent sensory environment of a 19th-century-inspired industrial society;
2. Emotional framing – shaping reader perception of oppression, hierarchy, and conflict;
3. Symbolic amplification – transforming material reality into ideological meaning.

Thus, imagery in the novel is not merely decorative but acts as a central mechanism for constructing the historical fictional world, bridging sensory perception with thematic interpretation.

Allusions and Utopian Representation of the Historical Fictional World. Allusion is a stylistic and intertextual device that establishes indirect references to well-known cultural, historical, religious, or literary sources. According to intertextual theory, allusion functions as a mechanism of cultural activation, allowing the reader to connect the fictional text with pre-existing knowledge systems and ideological frameworks. In narrative discourse, allusions often serve to deepen meaning, enrich symbolism, and construct multilayered fictional worlds (Truby, J., 2022).

In *A Forbidden Alchemy*, one of the most prominent forms of allusion is religious and biblical intertextuality, which is used to legitimise ideological structures within the fictional society. “*Through Idia, the Lord spoke, and He told us this land was a Holy place... and her blood was ink.*” (McEwan, 2025, p. 23) This fragment represents a biblical-type allusion, where mythological-religious discourse is embedded into the fictional ideology of the world. The structure of the passage strongly echoes biblical narrative style, particularly the motifs of divine land, sacred mission, and sacrificial imagery. The fictional entity “Idia” functions as a mythologised cultural construct, replacing traditional religious figures and thus creating a pseudo-sacred ideological system within the fictional society. Such allusions serve not only decorative purposes but also function as tools of ideological world-building, where religion is recontextualised to support political and social hierarchy. The merging of sacred narrative with institutional authority reflects a typical mechanism of utopian and dystopian fiction, where ideology is embedded into myth.

Alongside religious allusion, the novel constructs a strong utopian visual discourse, particularly in the representation of Belavere City as an idealised, structured, and aesthetically controlled environment. “*It drew me pictures of white marble walls and clean canvas. Of starched white blouses and badly stained aprons... A landscape stretched in my mind of never-ending rooftops, where the church steeples and bell towers stretched high enough that one could see all the way to the edge of the continent.*” (McEwan, 2025, p. 13) This fragment represents a utopian imaginary construction, where the city is perceived as a perfected spatial system characterised by cleanliness, elevation, and architectural harmony. The imagery of “white marble,” “clean canvas,” and “never-ending rooftops” contributes to the formation of an idealised spatial model associated with order, purity, and intellectual or spiritual elevation. From a narratological perspective, this is an example of ideological utopian imagery, where spatial representation reflects not only physical environment but also social aspiration and power structures. The elevation of architecture (steeples, towers, rooftops) symbolically constructs a vertical hierarchy, suggesting superiority, control, and transcendence. At the same time, this utopian vision is not entirely neutral; it carries implicit ideological tension. The contrast between “clean canvas” and “badly stained aprons” introduces a subtle division between aesthetic idealisation and labour reality, hinting at underlying social stratification.

Therefore, allusions and utopian imagery in *A Forbidden Alchemy* function as interrelated mechanisms of intertextual and ideological construction. Religious allusions (particularly biblical echoes) establish a mythologised framework of authority and legitimacy, while utopian representations of space construct an idealised yet ideologically loaded vision of society. Together, these devices contribute to the creation of a historical fictional world that is simultaneously symbolic, structured, and socially stratified.

Allegory. Allegory is a stylistic and narrative device in which objects, characters, spaces, or events acquire an additional symbolic meaning beyond their literal interpretation. In literary theory, allegory is closely connected with personification and abstraction, as abstract concepts become represented through concrete images and narrative structures. According to modern approaches to allegory, it functions not only as a decorative literary technique but also as a

mechanism of ideological and conceptual representation, allowing fiction to encode social, political, and moral meanings into material forms (Jeremy Tambling, 2009).

In *A Forbidden Alchemy*, allegorical representation is primarily connected with industrial space, urban structure, and social hierarchy. The fictional environment frequently transforms physical locations into symbolic representations of social systems and ideological relations.

One example appears in the description: “To the mills and canals and the great gaping holes in the earth that swallowed men and spat them back out.” This fragment represents an industrial-social allegory, where mines are depicted as monstrous living entities consuming human labour. Through personification and metaphorical exaggeration, industrial infrastructure becomes symbolic of exploitation, dehumanisation, and cyclical suffering characteristic of industrial society. The earth itself is transformed into an allegorical image of a destructive economic system.

Another example can be observed in the phrase: “*This city was the seat of creation—the very center of it, and I now stood in its heart.*” (McEwan, 2025, p. 19) Here, the city functions as an allegorical representation of power, production, and ideological centrality. The metaphorical image of the “heart” transforms urban space into a living organism, while surrounding industrial towns become dependent peripheral structures.

This systemic allegory is reinforced in the description: “*The towns out in the brink were only the clogged arteries that led to the heart.*” (McEwan, 2025, p. 19) The spatial organisation of the fictional world is represented through anatomical imagery, where the industrial centre becomes the “heart” and peripheral mining towns are reduced to diseased arteries. Such allegorical bodily representation symbolises unequal economic dependency and social stratification within the fictional society.

Allegorical meaning is also present in character and class descriptions. “*Miner’s blood, through and through—black with soot, like his father, and all the fathers that came before.*” (McEwan, 2025, p. 16) In this example, soot becomes an allegorical marker of inherited labour identity and generational oppression. Physical appearance symbolically reflects social destiny, transforming industrial labour into a hereditary condition.

Thus, allegory in *A Forbidden Alchemy* functions as an important mechanism of ideological world-building. Through personification, bodily imagery, and symbolic spatial representation, the novel transforms industrial environments and social structures into broader representations of exploitation, hierarchy, and systemic inequality.

Hyperbole. Hyperbole is a stylistic device based on deliberate exaggeration used to create a stronger emotional, sensory, or ideological effect in narrative discourse. In literary criticism, hyperbole is understood as a means of intensification that expands reality beyond its literal limits in order to emphasise perception, emotion, or thematic meaning. As in Shakespeare’s *Macbeth*, where Lady Macbeth claims that “All the perfumes of Arabia could not sweeten this little hand,” hyperbole transforms psychological experience into an exaggerated sensory image, strengthening the expressive power of the statement. (Bonn, 2010)

In *A Forbidden Alchemy*, hyperbole is widely used to intensify the perception of industrial space, emotional states, and social conditions, contributing to the overall immersive and often overwhelming depiction of the fictional world.

One of the most prominent examples is: “*At that moment, the worker’s whistle was sounding all over the continent...*” (McEwan, 2025, p. 17) This is a spatial and acoustic hyperbole that exaggerates the reach of a simple industrial sound, transforming it into a continent-wide phenomenon. The exaggeration amplifies the dominance of industrial labour and symbolically expands the scale of industrialisation beyond realistic boundaries.

Another example appears in the description of social attributes: “*Crafters were gifted with ... superior vigor, strength, endurance.*” (McEwan, 2025, p. 20) Here, hyperbole functions through idealised amplification of physical and biological qualities. The exaggeration constructs an almost mythologised image of the social group, reinforcing ideological distinctions between classes through exaggerated physical superiority.

Similarly, the phrase “*a city that thrived from the minds of the most brilliant Artisans*”(McEwan, 2025, p. 20) represents intellectual hyperbole, where the cognitive abilities of a group are elevated to an exceptional, almost absolute level. This contributes to the construction of a utopianized image of creative and industrial elite groups.

Similes. Simile is a stylistic device in which one phenomenon is explicitly compared to another different phenomenon through comparative markers such as *like* or *as*. It helps to make unfamiliar, abstract, or emotionally charged experiences more accessible by linking them to recognizable sensory or everyday associations. Unlike metaphor, simile preserves explicit comparison and therefore often has a more descriptive and clarifying function in narrative discourse. (Bonn, 2010)

In *A Forbidden Alchemy*, similes are used to intensify sensory perception of industrial space and to externalise emotional and social experiences within the fictional world.

One of the most expressive examples is: “*When his hand unfurled, the light flew from his palm like a dozen released doves...*”(McEwan, 2025, p. 20) Here, a magical phenomenon is compared to the image of released birds, which creates a visual sense of movement, lightness, and freedom. The simile makes the abstract element of magic more concrete and emotionally accessible.

Another strong example is: “*We pressed together like cattle in an abattoir...*”(McEwan, 2025, p. 21) This simile constructs a dehumanising image of crowding and physical pressure, comparing human bodies to livestock in an industrial slaughterhouse. It reinforces the themes of industrial oppression and loss of individuality within mass labour conditions.

Finally, in “*he heard the train’s farewell whistle, and it sounded like the signal of shifts changing in the mines,*”(McEwan, 2025, p. 16) the sound of the train is interpreted through the familiar rhythm of industrial labour. This simile links different domains of industrial life and emphasises how deeply labour structures shape perception in the fictional world.

Thus, similes in the novel function as a mechanism of sensory mediation and conceptual clarification, connecting industrial, magical, and social elements through familiar comparative frames and strengthening the coherence of the historical fictional world.

The analysis of the linguistic and cultural representation of the historical fictional world in *A Forbidden Alchemy* shows that the narrative space is constructed through a combination of realia, irrealia, descriptions, imagery, and intertextual references. Realia ground the fictional world in recognizable features of 19th-century industrial society, while irrealia expand it through fictional names, systems, and concepts. Descriptions structure the world spatially and socially, often emphasising contrasts between different environments and classes. Imagery adds sensory and emotional depth, transforming description into a vivid perceptual experience. Allusions, particularly biblical ones, introduce an ideological and mythological layer, while utopian elements present an idealised but socially loaded vision of selected spaces. Overall, the historical fictional world in the novel is a multi-layered system where historical reference, fiction, and ideology interact to create a coherent but complex narrative reality.

2.3. Translation Techniques applied for Rendering a Historical Fantasy Setting

In the process of translating the selected excerpts, a strategy of **foreignization** was predominantly employed. This approach was chosen due to the dual nature of the source text, which combines a historically grounded 19th-century industrial setting with a constructed fantasy world rich in irrealia and symbolic imagery. Foreignisation allowed for the preservation of the cultural and stylistic specificity of the original text, maintaining its historical flavour, ideological nuances, and world-building features without excessive adaptation to the target language norms. As a result, the translation aimed to retain the foreignness of the fictional universe and its socio-cultural markers, ensuring that the reader remains aware of the distinctiveness of the source narrative world.

This complex and highly artistic fictional narrative required hard work in the process of translation, though to define all translation techniques applied for preserving author's ideas shared with the audience Molina and Hurtado Albir (2002) classification of Translation Techniques was the basics of translation analysis. Additionally, to clarify translated versions of proper names, toponyms, Peter Newmark's (1988) classification of techniques and methods of translation proper names was used.

One of the main difficulties we encountered was the translation of **irrealia**, particularly invented proper names, social categories, and culture-specific concepts. In many cases, direct equivalents were absent, which required us to choose between preserving the foreignness of the term or adapting it for the target reader. To resolve this, we frequently applied transliteration (Newmark, 1988) / borrowing (Molina, Hurtado Albir, 2002) to maintain the integrity of the fictional world, while in other cases we resorted to modulation (Molina, Hurtado Albir, 2002) to convey meaning.

Another significant challenge involved culture-bound **realia** of the 19th century, especially those related to industrial life, clothing, and social hierarchy. These elements required careful balancing between historical accuracy and readability. This difficulty was addressed through the use of established equivalents, calque, and particularization (Molina, Hurtado Albir, 2002), ensuring both clarity and authenticity.

Additionally, translating descriptive passages rich in imagery, allegory, and stylistic devices posed a challenge, as the original text heavily relies on atmosphere and emotional impact. In these cases, we aimed to preserve not only the meaning but also the expressive and stylistic effect, using such techniques as modulation, amplification, and literal translation (Molina, Hurtado Albir, 2002), depending on context.

Translation of Realia.

Realia reflecting the 19th-century industrial and social environment were translated with a focus on recognizability and clarity. One of the most frequently used techniques was **established equivalent** (Molina, Hurtado Albir, 2002), particularly when direct correspondences exist in Ukrainian:

(1-s, t) *soot* - *сажа* (McEwan, 2025);

(2-s, t) *kerosene* - *гас* (McEwan, 2025);

(3-s, t) *mills* - *млини* (McEwan, 2025);

(4-s, t) *servant* - *слуга* (McEwan, 2025);

(5-s, t) *wax seals* - *воскові печатки* (McEwan, 2025).

In such cases, the translation preserves both meaning and cultural reference without modification.

Another common technique was **literal translation** (Molina, Hurtado Albir, 2002) especially for descriptive or technical phrases:

(6-s, t) *the train's farewell whistle* (McEwan, 2025, p. 16)

прощальний свист потяга

(7-s, t) *the narrow cobblestone pathways* (McEwan, 2025, p. 20) - *вузькі бруковані проходи*

(8-s, t) *wagons of coal* (McEwan, 2025, p. 20) - *вози з вугіллям*

This approach allowed us to retain the original imagery and industrial atmosphere.

We also applied **modulation** in more specialized contexts changing angles of perception of the following technical equipment:

(9-s, t) *shaft pulleys* (McEwan, 2025, p. 19) - *шкіфи у шахтах*

(10-s, t) *the steam chest* (McEwan, 2025, p. 14) - *паровик*

The shift in perspective allows for a more natural interpretation within the target language.

Finally, **amplification** was used to enrich descriptive detail:

(11-s, t) *trim collar* (McEwan, 2025, p. 13) - *мереживний комірець*

Translation of Irrealia.

Irrealia required a more flexible and creative approach, as these elements construct the fictional dimension of the text.

The most dominant technique was **borrowing (transliteration by Newmark)**:

- (12-s, t) *Scurry* - *Скуррі* (McEwan, 2025);
- (13-s, t) *Kenton Hill* - *Кентон-Гілл* (McEwan, 2025);
- (14-s, t) *Belavere Trench* - *Белавер-Тренч* (McEwan, 2025);
- (15-s, t) *Idia* - *Ідія* (McEwan, 2025);
- (16-s, t) *idium* - *ідіум* (McEwan, 2025);
- (17-s, t) *Terranium* – *Терраніум* (McEwan, 2025).

By borrowing and transliteration uniqueness of the fictional world names and elements were preserved.

However, in cases where meaning was essential, we used **Calque with structural modulation**:

- (18-s, t) *Fire Charmer* - *Заклинач вогню* (McEwan, 2025);
- (19-s, t) *The National Artisan House* - *Національний Дім Митців* (McEwan, 2025);
- (20-s, t) *The Artisan School* - *Школа Митців* (McEwan, 2025).

A particularly important role was played by **established equivalents** (available in Dictionaries):

- (21-s, t) *Artisans* – *Митці* (McEwan, 2025);
- (22-s, t) *Crafter* – *Ремісник* (McEwan, 2025).

A notable example of **modulation** is:

- (23-s, t) *siphoning* – *посвята* (McEwan, 2025) (dictionaries : перекачувати, відбирати. By Modulation from these it became *посвята* із визначенням «відбір кращих»)

Translation of Descriptive Passages.

The industrial side of the fictional world is shown in the first excerpt.

(24-s) “*At that moment, the worker’s whistle was sounding all over the continent, in dozens of different towns, while dozens of different trains battered across tracks toward the nation’s center.*” (McEwan, 2025, p. 17)

(24-t) “*У ту саму мить свисток рудокopa лунав по всьому континенту, у десятках різних міст, поки десятки різних потягів гуркотили колями, несучись до центру країни.*”

Here, **Particularization** is used, since the general “worker” is narrowed down to the more specific “рудокop,” which better fits the mining context. **Structural modulation** helps adapt the sentence to natural Ukrainian word order and rhythm, while keeping the sense of constant movement. **Amplification** is seen in the participial phrase “несучись до центру країни,” which strengthens the sense of speed and direction. **Generalization** appears in the rendering of “nation’s center” as “центр країни,” which is a more neutral and simplified equivalent.

The next fragment also belongs to this realistic industrial world.

(25-s) “*Scurry had always seemed half collapsed.*” (McEwan, 2025, p. 19)

(25-t) “*Скуррі завжди здався мені напівзруйнованим.*”

Here, **Amplification** is used through the addition of the pronoun “мені,” which makes the perception more subjective and personal, emphasizing the narrator’s impression of decay.

In the following example, the focus is again on the poor industrial environment.

(26-s) “*The stone walls were stained with limescale; the ground was not bricked or cobbled, but compacted with dirt.*” (McEwan, 2025, p. 21)

(26-t) “*Кам’яні стіни були вкриті вапняним нальотом; земля під ногами була не цегляною чи брукованою, а просто втоптанною.*”

Here, **Amplification** is used through the added clarification “під ногами,” which makes the spatial image clearer. **Generalization** appears in “compacted with dirt,” which is rendered as a more natural and less detailed Ukrainian equivalent “просто втоптанною.”

In contrast, the next fragment shows the utopian world of the Artisans.

(27-s) “*Belavere City—a place for dreamers and innovators. For artists. For creation. This city was the seat of creation—the very center of it...*” (McEwan, 2025, p. 19)

(27-t) “Белавер-Сіті — місце для мрійників та інноваторів. Для митців. Для творення. Це місто було престолом творіння, самим його осередком...”

Here, **Literal translation** is mostly used, with minimal adjustments, in order to preserve the elevated and idealised tone of the utopian space.

However, even this utopian world has clear social differences.

(28-s) “*There were Craftsmen here, too, and they were easy to spot, for their wagons and carts did not move for them unless pushed. Their clothes were hardly so fine, their brows already beaded in sweat.*” (McEwan, 2025, p. 20)

(28-t) “Були тут і Ремісники, і їх було легко впізнати, адже їхні вози та тачки не рухалися самі, поки їх не штовхнеш. Їхній одяг був далеко не таким вишуканим, а на чолах уже виступали краплі поту.”

Here, **Structural modulation** is used to adapt English syntax to Ukrainian structure, while keeping the meaning of physical exhaustion and social inequality.

The next example shows how the structure of the Artisan society is organised.

(29-s) “*I thought of all those working facets of the body that Tanner had mentioned, specifically the ones the Artisans were responsible for: architecture, engineering, innovation, design, beauty.*” (McEwan, 2025, p. 27)

(29-t) “Я згадала про всі ті “робочі грані” організму, про які згадував Таннер, — особливо про ті, за які відповідали Митці: архітектура, інженерія, інновації, дизайн, краса.”

Here, **Transliteration** is used for the proper name “Tanner,” while **Lexical equivalence** is applied to the professional terms, ensuring accurate rendering of institutional roles in the utopian society.

The final examples return to the industrial and political tension in the story.

(30-s) “*I had heard about the plight of the ‘honest man’s work’ enough times to recognize the same pinched expression, the same hateful tone, even if it was borrowed.*” (McEwan, 2025, p. 27)

(30-t) “Я стільки разів чула про “долю чесного трударя”, що впізнавала цей самий згорьований вираз обличчя, той самий сповнений ненависті тон, навіть якщо він був позиченим.”

Here, **Structural modulation** and **Semantic modulation** are used to preserve emotional tone and adapt idiomatic expression to Ukrainian context.

(31-s) “*...Patrick Colson might say next: that the Artisan government was a corrupt one that undervalued the Crafters, that the pay was blatant robbery, the conditions downright deadly, the sway of wealth completely one-sided.*” (McEwan, 2025, p. 27)

(31-t) “... Патрік Колсон міг сказати далі: що уряд Митців корумпований і знецінює Ремісників, що платня — це відвертий грабіж, умови — смертельно небезпечні, а влада грошей — цілковито однобічна.”

Here, **Structural modulation** is used through segmentation of a long complex sentence into shorter, clearer units in Ukrainian, while preserving the argumentative intensity.

Translation of Imagery

In the first excerpt, which depicts the harmonious and idealised world of the Artisans, the scene is built through rich visual imagery that emphasises abundance and comfort.

(32-s) “*Flowering vines spilled from windows and off balconies. Fat-chested pigeons preened on the gutters. Wagons of coal trundled by with no one behind to push them. The women wore wide-hooped skirts, and the men wore neckties and long coats.*” (McEwan, 2025, p. 20)

(32-t) “Квітуча лоза спадала з вікон і балконів. На ринвах чистили пір’я круглогруді голуби. Повз нас котилися вози з вугіллям, і ніхто не штовхав їх ззаду. Жінки носили спідниці на широких кринолінах, а чоловіки — краватки та довгі пальта.”

Here, **structural modulation** is used to make the description flow naturally in Ukrainian while keeping the dense imagery of the original. **Amplification** appears in the translation of “preened” as “чистили пір’я,” which makes the action more explicit and visually clear. The addition of “Повз нас” also strengthens the spatial perspective, making the scene feel more immediate and immersive.

The utopian atmosphere is further reinforced in the next fragment.

(33-s) “Here, clean water flowed streetside in tiny trenches no wider than a bucket. The residents need only step beyond their stoop to access it.” (McEwan, 2025, p. 20)

(33-t) “Тут просто вздовж вулиць у вузьких жолобах, не ширших за відро, текла чиста вода. мешканцям варто було лише вийти за поріг, щоб набрати її.”

Alongside **structural modulation**, **particularization** is used in translating “to access it” as “щоб набрати її,” which turns a general idea into a more concrete and everyday action, emphasizing the ease and comfort of life in this utopian space.

The idealised image of the Artisan city is also highlighted in the following excerpt.

(34-s) “Everything glistened. No precariously hung shutters, no puddles in the alleys. The exactness of it all, the cleanliness, was all painfully beautiful.” (McEwan, 2025, p. 20)

(34-t) “Усе виблискувало. Жодних перекошених віконниць, жодної калюжі у провулках. Ця бездоганна точність, ця чистота — усе було до болю прекрасним.”

Here, **particularization** is used in rendering “the exactness of it all” as “ця бездоганна точність,” which slightly intensifies the evaluative tone. The rest of the fragment is translated quite closely in order to preserve the aesthetic perfection and visual clarity of the utopian environment.

In contrast, the next fragment shifts to the industrial world, where sensory overload and chaotic urban life dominate.

(35-s) “But the air smelled like a million known and unknown things—coffee, kerosene, pastry, tobacco, horse shit. I heard bells and carts and voices upon voices—the cogs of a city perfectly churning, and my excitement returned.” (McEwan, 2025, p. 21)

(35-t) “Але повітря пахло мільйоном знайомих і невідомих речей — кавою, гасом, випічкою, тютюном, кінським гноєм. Я чула дзвони, гуркіт возів і багатоголосся — шестерні міста, що ідеально оберталися, і моє збудження повернулося.”

Here, **established equivalents** are used for cultural and material references such as “coffee,” “kerosene,” “tobacco,” etc. **Amplification** is visible in “гуркіт возів,” which strengthens the auditory intensity of “carts.” **Particularization** is applied in translating “voices upon voices” as “багатоголосся,” making the idea more compact but expressive.

The next fragment continues the depiction of the industrial environment through physical decay.

(36-s) “The stone walls were stained with limescale; the ground was not bricked or cobbled, but compacted with dirt.” (McEwan, 2025, p. 21)

(36-t) “Кам’яні стіни були вкриті вапняним нальотом; земля під ногами була не цегляною чи брукованою, а просто втоптанною.”

Here, **amplification** appears in the addition of “під ногами,” which clarifies spatial positioning. **Generalization** is used in rendering “compacted with dirt” as “просто втоптанною,” which simplifies the description while keeping its meaning of neglect and poverty.

The final fragment focuses on a character detail within the same industrial setting, highlighting contrast between appearance and reality.

(37-s) “I was taken aback by their color. Pale blue. Crystal clear. Completely at odds with the rest of him—cracked fingernails, wrinkled trousers, the sole of his shoes gently peeled at the toes.” (McEwan, 2025, p. 22)

(37-t) “Мене вразив їхній колір. Блідо-блакитні. Прозорі, наче кришталь. Вони зовсім не пасували до всього іншого — поламаних нігтів, пом’ятих штанів, підшов черевиків, що злегка відклеїлися на носках.”

Here, **generalization** is used in rendering “crystal clear” as “прозорі, наче кришталь,” which adapts the visual metaphor into a more natural Ukrainian comparison. **Reduction** removes unnecessary repetition of pronouns for smoother syntax. The rest of the description is translated literally to preserve the stark visual contrast between the character’s fragile appearance and signs of physical labour.

Translation of Allusions

In the first excerpt, which introduces the central creation myth of the magical world, the text is built as a clear imitation of biblical discourse.

(38-s) “*Through Idia, the Lord spoke, and He told us this land was a Holy place. He bade us protect it, and when others came to sully its sacred ground, Idia led our armies, and she bled when we bled... and her blood was ink.*” (McEwan, 2025, p. 23)

(38-t) “*Через Ідію промовив Господь, і сказав Він нам, що ця земля — свята. Він заповів нам оберігати її, і коли прийшли інші, щоб осквернити її священний ґрунт, Ідія повела наші армії. Вона стікала кров’ю, коли стікали ми... і кров її була чорнилом.*”

Here, **literal translation** is combined with **structural modulation**, as the sentence structure is adapted to Ukrainian while preserving the rhythm and solemn tone of the original. The use of high-register vocabulary such as “осквернити” and “священний ґрунт” helps maintain the biblical, almost ritualistic style of the passage, which constructs the ideological foundation of the Artisan belief system.

A similar mythologised worldview continues in the next fragment.

(39-s) “*Through idium, we are made better. We become the person God intended. Through Idia’s teachings, we know that creation comes from the body and the mind.*” (McEwan, 2025, p. 23)

(39-t) “*Завдяки ідіуму ми стаємо кращими. Ми стаємо тими, ким нас задумав Господь. Завдяки вченням Ідії ми знаємо, що творення народжується з поєднання тіла й розуму.*”

Here, **generalization** is used in translating “the person God intended” as “тими, ким нас задумав Господь,” which makes the idea more natural in Ukrainian and avoids overly literal phrasing. **Structural modulation** also helps reshape the English syntactic pattern into a clearer set of independent statements.

A clear shift to the industrial and realistic world appears in the following excerpt, which focuses on commercial and material culture.

(40-s) “*All were identical except for the brands burned into the wood, marking their contents: BRUNDLE’S CANNERY; TIMPTON AND SONS CO.; LIPSHORE LINENS.*” (McEwan, 2025, p. 41)

(40-t) “*Усі вони були ідентичні, окрім випалених на дереві клейм, що вказували на вміст: “КОНСЕРВНИЙ ЗАВОД БРАНДЛА”; “КОМПАНІЯ ТІМПТОН І СІНІ”; “ЛІПШОРСЬКЕ ПОЛОТНО.”*”

Here, **structural modulation** is used to reorganise the sentence for Ukrainian readability, while **reduction** removes redundant elements like possessive pronouns. **Transposition** appears in the transformation of “marking” into “що вказували,” shifting the participle into a finite verb. **Calque** is used for structural elements such as “КОНСЕРВНИЙ ЗАВОД” and “КОМПАНІЯ... І СІНІ,” while **transliteration** preserves the proper names, maintaining the industrial-commercial realism of the setting.

The next fragment returns to the elevated, mythological tone of the Artisan worldview.

(41-s) “*...and the Almighty sent to us His greatest creation, His daughter, who was neither deity nor goddess, but a human who walked on this land as one of us.*” (McEwan, 2025, p. 22)

(41-t) “*...і Всемогутній послав нам Своє величне творіння — Свою доньку, яка не була ні божеством, ні богинею, а людиною, що ходила цією землею як одна з нас.*”

Here, **literal translation** is used to preserve the solemn, almost religious tone of the statement. Keeping the structure close to the original helps maintain the hagiographic style and reinforces the myth-making function of the narrative.

The final fragment presents a direct manifestation of magic within the world.

(42-s) *“A man blew into his closed fist, and light appeared.”* (McEwan, 2025, p. 20)

(42-t) *“Якийсь чоловік дмухнув у свій стиснутий кулак, і з’явилося світло.”*

Here, **structural modulation** ensures natural word order in Ukrainian while keeping the simplicity and immediacy of the action. The final phrase “і з’явилося світло” also carries implicit intertextual resonance with biblical creation discourse, strengthening the magical-cosmogonic framing of the scene.

Translation of Allegories

In the first excerpt, which presents a dark industrial allegory of the manufacturing district, the imagery strongly emphasizes exploitation and the destructive nature of industrial labour.

(43-s) *“Back to... To the mills and canals and the great gaping holes in the earth that swallowed men and spat them back out.”* (McEwan, 2025, p. 16)

(43-t) *“Повернутися... До млинів, каналів і величезних зяючих дір у землі, що ковтали людей і випльовували їх назад.”*

Here, **transposition** is used to render the structure more naturally in Ukrainian, as the adverb “back” is transformed into the infinitive “повернутися.” The rest of the fragment is translated mainly through **literal translation** and **established equivalents**, especially in industrial terms like “млинів” and “каналів.” The personification of the industrial landscape is preserved through direct lexical choices such as “ковтали” and “випльовували,” which maintain the harsh, almost violent tone of the original.

In contrast, the next fragment returns to the utopian centre of the Artisan world.

(44-s) *“This city was the seat of creation—the very center of it, and I now stood in its heart.”* (McEwan, 2025, p. 19)

(44-t) *“Це місто було престолом творіння, самим його осереддям, і зараз я стояла в його серці.”*

Here, **literal translation** is mainly used, while **particularization (by context)** appears in the rendering of “the seat of creation” as “престолом творіння,” which gives the city a more elevated, symbolic status. The result reinforces the idea of Belavere as a sacred and idealised space.

The following fragment develops the internal imagery of the Artisan society, focusing on art and material creation.

(45-s) *“It drew me pictures of white marble walls and clean canvas. Of starched white blouses and badly stained aprons, imbued with years of paints and clay and charcoal.”* (McEwan, 2025, p. 13)

(45-t) *“Вона малювала мені білі мармурові стіни та чисті полотна. Накрохмалені білі блузи та безнадійно замазані фартухи, що за роки просякли фарбами, глиною та вугіллям.”*

Here, **established equivalents** are used for material and artistic vocabulary (“мармурові стіни,” “чисті полотна”). **Semantic modulation** is applied in translating “badly stained” as “безнадійно замазані,” which intensifies the emotional and visual effect. **Structural modulation** also appears in the transformation of “imbued” into “що за роки просякли,” making the sentence more natural in Ukrainian while preserving the idea of gradual accumulation and material saturation.

The next fragment returns to a metaphorical representation of the relationship between industrial regions and the central city.

(46-s) *“The towns out in the brink were only the clogged arteries that led to the heart.”* (McEwan, 2025, p. 19)

(46-t) “Містечка там, на околицях, були лише забитими артеріями, що вели до серця.”

Here, **literal translation** is used, preserving the anatomical metaphor. The phrase “забитими артеріями” maintains the idea of blocked circulation, reinforcing the image of economic and social dependence on the central city.

The final fragment highlights generational continuity and the burden of industrial labour.

(47-s) “*Miner’s blood, through and through—black with soot, like his father, and all the fathers that came before.*” (McEwan, 2025, p. 16)

(47-t) “Кров рудокопа, до останньої краплі — чорна від сажі, як у батька та всіх предків до нього.”

Here, **semantic modulation** is used to render “through and through” as “до останньої краплі,” which makes the expression more natural and expressive in Ukrainian. The transformation of “all the fathers” into “всіх предків” slightly broadens the meaning, extending it from direct paternal lineage to a wider generational continuity, which strengthens the sense of inherited labour and suffering.

Translation of Hyperboles

In the first excerpt, which is anchored in the noisy industrial reality, the description of mass-scale labour is emphasised through hyperbolic imagery.

(48-s) “*At that moment, the worker’s whistle was sounding all over the continent...*” (McEwan, 2025, p. 17)

(48-t) “У ту саму мить свисток рудокопа лунав по всьому континенту...”

Here, **particularization** is used to specify “worker” as “рудокопа,” which grounds the image in the mining-industrial context. At the same time, **structural modulation** helps preserve the exaggerated spatial scale of the sound spreading across the entire continent, reinforcing the overwhelming presence of industrial labour.

This industrial realism is contrasted with the hyperbolic idealisation of the magical elite.

(49-s) “*...Crafters were gifted with superior vigor, strength, endurance.*” (McEwan, 2025, p. 20)

(49-t) “...а Ремісники були наділені неабиякою снагою, силою та витривалістю.”

(50-s) “*...city that thrived from the minds of the most brilliant Artisans.*” (McEwan, 2025, p. 20)

(50-t) “...місто, яке процвітає завдяки розуму найгеніальніших Митців.”

Both fragments are translated mainly through **literal translation**, with occasional **amplification** in lexical choices such as “неабиякою снагою” and “найгеніальніших Митців.” These hyperbolic expressions maintain the elevated tone and reinforce the idealised, almost mythologised perception of the Artisan class.

The next fragment continues the sensory overload of the industrial environment through hyperbole.

(51-s) “*But the air smelled like a million known and unknown things...*” (McEwan, 2025, p. 21)

(51-t) “Але повітря пахло мільйоном знайомих і невідомих речей...”

Here, **literal translation** preserves the exaggerated sensory scale (“a million”), which intensifies the chaotic and overwhelming atmosphere of the city.

A shift to emotional and evaluative hyperbole is seen in the following fragment.

(52-s) “*I had never seen a thing so beautiful.*” (McEwan, 2025, p. 23)

(52-t) “Я ще ніколи в житті не бачила нічого прекраснішого.”

Here, **generalization** and **structural modulation** are used to adapt the English construction into a natural Ukrainian hyperbolic formula. The result strengthens the emotional reaction of the narrator and preserves the intensity of aesthetic admiration.

The sixth fragment presents social critique through hyperbolic generalisation.

(53-s) “*An entire class afraid of dirty hands and exertion.*” (McEwan, 2025, p. 27)

(53-t) “Цілий клас тих, хто боїться брудних рук і фізичних зусиль.”

Here, **amplification** is used through the addition of clarifying elements (“тих, хто,” “фізичних”), which makes the generalised social accusation more explicit and stylistically coherent in Ukrainian.

The following fragments focus on intense psychological and physiological states, characteristic of conflict-driven scenes.

(54-s) “*The interminable thumping of my heart.*” (McEwan, 2025, p. 43)

(54-t) “*Нескінченне калатання мого серця.*”

This is translated through **literal translation**, preserving the hyperbolic sense of continuous, overwhelming anxiety.

(55-s) “*A pause, perhaps only half a second. Enough time, though, for my heart to collapse in its cage...*” (McEwan, 2025, p. 44)

(55-t) “*Пауза — можливо, всього на пів секунди. Проте цього вистачило, щоб моє серце завалилося у своїй клітці...*”

Here, **transposition** is used in “Enough time” → “цього вистачило,” while **modulation** helps restructure the sentence into more natural Ukrainian syntax. The hyperbolic bodily reaction is preserved and even intensified through expressive phrasing.

(56-s) “*A cumulative din of every vitriolic word he’d heard since he was small.*” (McEwan, 2025, p. 47)

(56-t) “*Накопичений гул кожного отруйного слова, яке він чув змалечку.*”

Here, **structural modulation** expands the dense English noun phrase into a more fluid Ukrainian construction, maintaining the hyperbolic accumulation of emotional trauma.

(57-s) “*I had never seen buildings so tall, so clustered.*” (McEwan, 2025, p. 19)

(57-t) “*Я ніколи не бачила таких високих і так щільно збудованих будівель.*”

Here, **structural modulation** is used to adapt English word order, while preserving the hyperbolic impression of an overwhelming, compressed urban space.

The final fragments highlight extreme emotional and physical reactions.

(58-s) “*His face took on a frenzied gleam.*” (McEwan, 2025, p. 37)

(58-t) “*В його очах з’явився шалений блиск.*”

Here, **semantic modulation** shifts the focus from “face” to “eyes,” aligning the expression with natural Ukrainian stylistics while preserving intensity.

(59-s) “*My heart galloped.*” (McEwan, 2025, p. 38)

(59-t) “*Серце калатало, мов скажене.*”

Here, **amplification** is used through the added simile “мов скажене,” which intensifies the hyperbolic rhythm of fear and adrenaline.

Translation of Similes

The magical dimension of the Artisan world is clearly expressed in the first excerpt, where supernatural action is conveyed through a vivid simile.

(60-s) “*When his hand unfurled, the light flew from his palm like a dozen released doves...*” (McEwan, 2025, p. 20)

(60-t) “*Коли він розтиснув долоню, світло вилетіло з неї, наче десяток випущених голубів...*”

Here, **structural modulation** is used to adapt the sentence to natural Ukrainian word order. At the same time, **generalization** appears in the rendering of “from his palm” as “з неї,” which avoids unnecessary repetition and keeps the phrasing smooth. The central simile is preserved through **literal translation**, maintaining the light, almost divine imagery of the magical system.

In contrast, the following fragments shift the focus to the harsh and dehumanising industrial reality.

(61-s) “*We pressed together like cattle in an abattoir...*” (McEwan, 2025, p. 21)

(61-t) “*Ми тулилися одне до одного, наче худоба на бійні...*”

Here, **particularization** is used in translating “pressed together” as “тупилися одне до одного,” which makes the physical closeness more concrete and expressive. The simile “наче худоба на бійні” is preserved literally, reinforcing the loss of individuality and the oppressive conditions of the working-class environment.

The next fragment continues the depiction of industrial life through mechanical sound imagery.

(62-s) “...he heard the train’s farewell whistle, and it sounded like the signal of shifts changing in the mines.” (McEwan, 2025, p. 16)

(62-t) “...він почув прощальний свисток потяга, який здався йому сигналом до перезмінки в шахтах.”

Here, **structural modulation** is applied to reorganise the sentence into a more natural Ukrainian structure. In addition, **transposition** is used, as the English construction “it sounded like” is transformed into the noun-based structure “який здався йому сигналом,” which strengthens the connection between sound and labour routine in the industrial setting.

The following fragments focus on interpersonal tension and psychological instability of the characters.

(63-s) “He smiled like he didn’t mean it, stood still like he wanted to bolt...” (McEwan, 2025, p. 20)

(63-t) “Він посміхався так, ніби насправді йому було не до сміху; стояв нерухомо, хоча весь його вигляд свідчив про бажання дременути геть.”

Here, **amplification** is used through added explanatory elements such as “насправді йому було не до сміху” and “весь його вигляд свідчив про,” which clarify the emotional subtext. **Transposition** is also present in the shift from the verb “wanted” to the noun phrase “бажання,” which makes the inner tension more explicit and stylistically natural in Ukrainian.

(64-s) “Instead, he rolled his eyes, as though he’d never met a girl quite as hysterical as me, then disappeared once more.” (McEwan, 2025, p. 39)

(64-t) “Натомість він закотив очі, ніби ніколи в житті не бачив дівчиська настільки істеричного, як я, а тоді зник знову.”

Here, **reduction** is applied by omitting redundant elements for smoother Ukrainian syntax. **Amplification** appears in the phrase “в житті,” which increases emotional intensity. **Semantic modulation** is used to render “quite as hysterical as me” as “настільки істеричного, як я,” preserving the informal, slightly sarcastic tone of the original.

The final fragment introduces a more mundane, observational comparison within the industrial world.

(65-s) “They picked up and replaced each item in the box like they were shopping for ripe fruit.” (McEwan, 2025, p. 39)

(65-t) “Вони брали й клали назад кожен предмет у коробці, наче вибирали стиглі фрукти на базарі.”

Here, **amplification** is used through the addition of “на базарі,” which introduces a culturally familiar context for Ukrainian readers. **Modulation** transforms “shopping for” into the more concrete “вибирали,” making the action more visual and physically grounded while preserving the meaning of careful selection.

All Translation techniques were applied to overcome challenges of the text with historical fictional worlds reach in literary devices.

Conclusions

In our work, a selected part of the source text was translated and analyzed with a focus on the interaction between historical and fantasy elements. This approach allowed us to examine how linguistic, cultural, and stylistic features shape the narrative and influence translation choices.

We have established that the text is characterized by a complex interplay of **19th-century realia, fantasy irrealia, and rich descriptive imagery (See Appendix A)**. These elements contribute to the creation of a dual world, where industrial realism coexists with utopian and symbolic representations. The presence of stylistic devices such as **imagery, allegory, simile, hyperbole, and allusion** enhances the expressive quality of the text and poses additional challenges in translation (See Appendix B).

While rendering these features into the target language, we applied a range of translation techniques in order to preserve both meaning and stylistic effect. The techniques identified in our analysis include (see Appendix C):

- modulation (32.5%),
- literal translation (17.5 %),
- amplification (13.75 %),
- generalization (8.75 %),
- particularization (8.75 %),
- transposition (7.5 %),
- established equivalent (5%),
- reduction (3.75 %),
- calque (1.25 %),
- borrowing (1.25 %).

It can be concluded that **modulation, literal translation, and amplification** are the dominant techniques, which reflects the use of **foreignization** as the primary translation strategy aimed at preserving the fictional world and cultural specificity of the source text. The translation process required careful decision-making, especially in cases where: no direct equivalents existed (irrealia), cultural specificity had to be preserved (realia), or stylistic richness needed to be maintained (descriptions). The applied strategies allowed us to produce a translation that retains the atmosphere, imagery, and conceptual depth of the original text, while making it accessible to a modern Ukrainian reader.

List of References

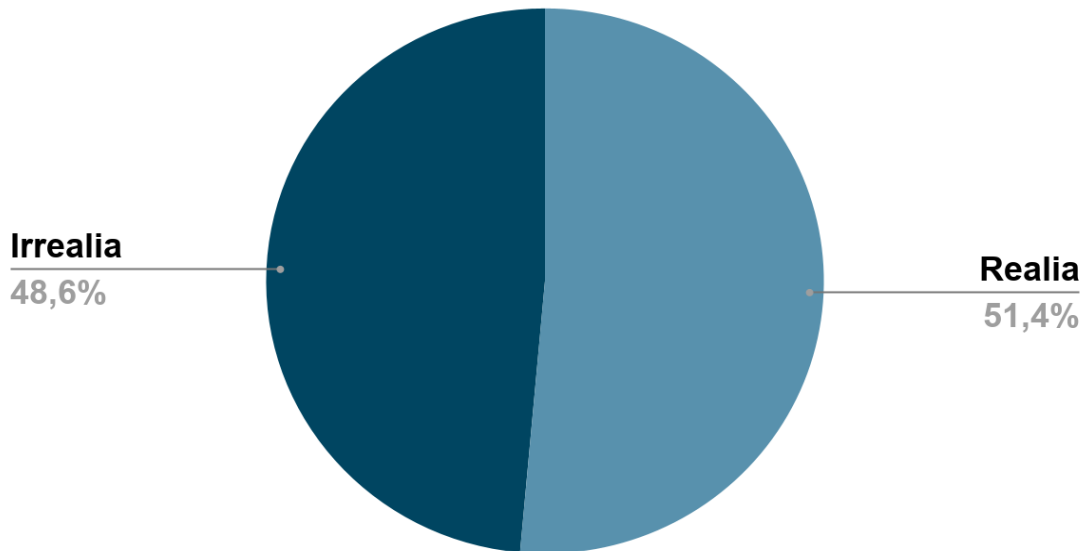
1. Afrouz, M. (2022). Factors affecting translation of realia in classical literary masterpieces: access to the previous translations, the SL natives, and the SL experts. *Onomázein Revista de lingüística filología y traducción*. 184-205. 10.7764/onomazein.56.10. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/363427949_Factors_affecting_translation_of_realia_in_classical_literary_masterpieces_access_to_the_previous_translations_the_SL_natives_and_the_SL_experts (date of access 30.05.2026)
2. Alexander, L. A. (ed.), Diane Scheinman (ed.) (2014). *Fictional Worlds I: The Symbolic Journey & The Genre System*. New York: L.A. Alexander.
3. *Author* | Stacey McEwan Books. (2026). Stacey Mcewan. Retrieved from: <https://www.staceymcewanbooks.com/> (date of access 30.05.2026)
4. Berberi, M., Woodcock G., Adams M, Rhiannon, F. (2019). *Journey through Utopia: A Critical Examination of Imagined Worlds in Western Literature*. USA: PM Press.
5. Bonn, J.D. (ed.) (2010). *A Comprehensive Dictionary of Literature*. Delhi: ABHISHEK PUBLICATIONS.
6. Fuentes, T. (2025). *Exclusive: Stacey McEwan's 'A Forsaken Prophecy' Cover Reveal and Excerpt Continues Nina and Patrick's Tale*. *Cosmopolitan*. Retrieved from: <https://www.cosmopolitan.com/entertainment/books/a69203775/stacey-mcewan-a-forsaken-prophecy-cover-reveal-excerpt/> (date of access 30.05.2026)
7. Ford, D. (2025). *A Forbidden Alchemy Review: Worth Reading?* BroMantasy. Retrieved from: <https://bromantasy.com/reviews/a-forbidden-alchemy/#a-world-where-magic-divides> (date of access 30.05.2026)
8. Fořt, B. (2016). *An Introduction to Fictional Worlds Theory*. Frankfurt am Main; New York: Peter Lang.
9. Gavins, J. (ed.), Lahey, E. (ed.) (2016). *World Building. Discourse in the Mind*. London, New York: Bloomsbury Publishing Plc.
10. Gambier, Y(ed.), Doorslaer, L. (ed.). (2011). *Handbook of Translation Studies*. John Benjamins Publishing Co.
11. Hagberg, G. L. (ed.) (2024). *Fictional Worlds and the Political Imagination*. Switzerland: Springer Nature Switzerland AG.
12. Harding S. (ed.), Ovidi Carbondell Cortés (ed.) (2018). *The Routledge Handbook of Translation and Culture*. New York: Routledge
13. Hart, J. (2012). *Fictional and Historical Worlds*. New York: Palgrave Macmillan.
14. Hogan, S. (2018). *OTHER ENGLANDS. Utopia, Capital, and Empire in an Age of Transition*. Stanford, California : Stanford University Press.
15. McGuigan, B. (2007). *Rhetorical Devices: A Handbook and Activities for Student Writers*. Huston: Prestwick House, Inc.
16. Leleka T. O. (2023). *The Features Of Culture-Bound Words Translating. Leleka, T. (2023). Особливості Перекладу Слів-Реалій. Наукові записки. Серія: Філологічні науки, (206), 72–77. https://doi.org/10.32782/2522-4077-2023-206-10*
17. Leppihalme, R. (2011). *Realia* in Handbook of translation studies / p.p. 126-131/. Yves Gambier (ed.), Luc van Doorslaer (ed.). Amsterdam: John Benjamins Publishing Co.
18. McEwan, S. (2025). *A Forbidden Alchemy*. New York: Saga Press.

19. McEwan, S. (2026). *A Forbidden Alchemy (The Artisan Trilogy, #1)*. Goodreads. Retrieved from: <https://www.goodreads.com/book/show/213660564-a-forbidden-alchemy> (date of access 30.05.2026)
20. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). *Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach*. *Meta*, 47(4), 498–512.
21. *Stacey McEwan on her new romantasy, A Forbidden Alchemy - Good Reading Magazine*. (2026). Good Reading Magazine. Retrieved from: <https://goodreadingmagazine.com.au/article/stacey-mcewan-on-her-new-romantasy-a-forbidden-alchemy/> (date of access 30.05.2026)
22. Quinn, E. (2006). *A Dictionary of Literary and Thematic Terms*./2nd edition/ New York: Facts on File, Inc.
23. Tambling, J. (2009). *Allegory*. Abington, New York: Taylor & Francis.
24. *Timeline of the Industrial Revolution - Historic UK*. (2026). Historic UK. Retrieved from: <https://www.historic-uk.com/HistoryUK/HistoryofBritain/Timeline-Industrial-Revolution/> (date of access 30.05.2026)
25. Truby, J. (2022). *The Anatomy of Genres: How Story Forms Explain the Way*. New York: Picador (Macmillan Publishing Group).
26. *Types of Fictional Worlds: from Present Reality to High Fantasy*. (2026). How to Write a Book Now. Retrieved from: <https://www.how-to-write-a-book-now.com/types-of-fictional-worlds.html> (date of access 30.05.2026)
27. Wales, K. (2011). *A Dictionary of Stylistics*. New York: Routledge.
28. Wolf, W. (ed.), Bernhart, W. (ed.) (2007). *Description in Literature and Other Media*. Amsterdam, NY: Rodopi.
29. Wood, M. (1999). *Elements of fiction writing - Description*. US: F&W Publications, Inc.

Appendices

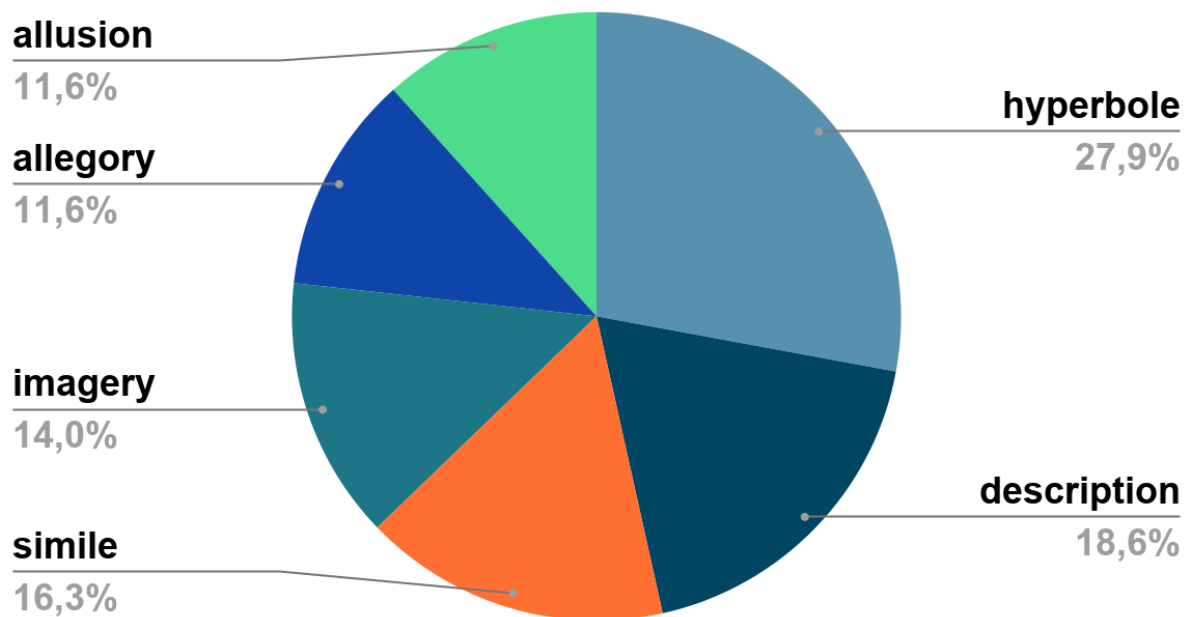
Appendix A.

Realia and Irrealia

Appendix B.

Literary Devices

Appendix C.

Techniques applied in the process of translation

